

MARTTI LUTHER



Uuden ja vanhan ihmisen taistelu

Vaikka usko sisällisesti vanhurskauttaakin ihmisen sielun riittävästi ja suo hänelle kaiken, mitä hän tarvitsee, paitsi että uskon ja yltäkylläisyyden tulee yhä lisääntyä siihen saakka, kunnes hän pääsee toiseen elämään, niin ihminen kuitenkin pysyy tässä ruumiillisessa elämässä, niin kauan kuin hän on maan päällä, ja hänen täytyy hallita omaa ruumistaan ja seurustella muiden kanssa. Silloin teot tulevat kysymykseen. Ihmisellä ei suinkaan ole aikaa olla joutilas, vaan ruumista täytyy hillitä ja harjoittaa paaston, valvomisen, työn ja kaikenlaisen muun sopivan kurin avulla tottelemaan ja noudattamaan sisällistä ihmistä ja uskoa, ettei se estäisi ja vastustaisi niitä, kuten sen tapa on, jos sitä ei hillitä. Sillä sisällinen ihminen on yhtä mieltä Jumalan kanssa, iloitsee ja riemuitsee Kristuksessa, joka on tehnyt niin paljon sen hyväksi, eikä

se halua mitään muuta kuin omasta puolestaan palvella Jumalaa ilmaiseksi ja vapaaehtoisesti. Mutta näin tehdessään se havaitsee lihansa vastahakoiseksi, sillä liha tahtoo palvella maailmaa ja etsiä sellaista, mikä sitä miellyttää. Usko ei tahdo tätä sietää, vaan käy innokkaasti lihan kimppuun masentaakseen ja vastustaakseen sitä, niin kuin Paavali sanoo Room. 7:22: ”Sisällisen ihmisen puolesta minä ilolla yhdyn Jumalan lakiin, mutta jäsenissäni minä näen toisen lain, joka pitää minua vangittuna synnin laissa.” Edelleen: ”Minä kuritan ruumistani ja masennan sitä, etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi.” Edelleen Gal. 5, 24: ”Ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omia, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen.”

Kristityn vapaudesta, 20. Valitut teokset II. Toim. Lennart Pinomaa. WSOY 1983, Helsinki. Otsikointi: MB

Monenlaista rakkautta

Olemmekohan me tunnustukselliset luterilaiset allergisia puheelle lähimmäisen rakkaudesta? Tarkoitan sitä, että kun nykyään uskontoa kaupitellaan erityisesti lähimmäisen rakkauden nimissä, tämä voi synnyttää vastareaktion, että haluamme vähätellä rakkauden tärkeyttä. Kun kansankirkossa piispat vain harvoin uskaltavat puhua ristin muotoisesta rakkaudesta, mutta sitä enemmän meidän rakkaudestamme, voi syntyä asenne, että me keskitymme vuoroistamme ainoastaan siihen, että ”Siinä on rakkaus – ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi.” (1 Joh. 4:10).

Tietynlaiseen rakkauteen emme voi toki uskoa. Tällainen rakkaus määrittyy sen mukaan, mitä ihmiset pitävät kunakin aikana hyvänä. Raamattu mukaan todellinen rakkaus on kuitenkin aina Jumalan tahdon, eli hänen käskyjensä, mukaista: rakkaus ”ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa” (1 Kor. 13:6). Siksi tänä aikana, jolloin rakkautta määritellään mitä moninaisimmin tavoin, meidän tulisi entistä enemmän syventyä Jumalan sanan totuuksiin, jotta ymmärrämme, millaista on todellinen rakkaus. Toisaalta sen tunteminen, mitä rakkaus on, ei ole edes niin monimutkaista, koska Jumala on jo luomisessa asettanut sydämiimme luonnollisen lain tuntemuksen.



Suurinta rakkautta, mitä voimme osoittaa lähimmäisillemme, on se, että ensiksi rukoilemme heidän puolestaan. Pyydämme Jumalalta, että hän lahjoittaisi heille uskon syntisten Vapahtajaan. Toiseksi, kerromme itse heille mahdollisuuksiemme mukaan siitä rakkaudesta, jota Jumalan Poika on osoittanut heitä kohtaan. Tätä rakkautta epäuskoinen maailma ei arvosta eikä sen julistamisesta saa kiitosta, mutta heidän sielujen tulee olla meille niin rakkaita, että kerromme heille Vapahtajasta, vaikka joutuisimme kärsimään sen tähden.

Sanallisen todistuksen rinnalla on tärkeä todistaa Jeesuksesta myös teoin. Kilvoittelemme, jotta ajatuksin, sanoin ja teoin heijastaisimme Vapahtajamme rakastavaa ja armollista mielenlaatua. Jos näet sanamme ja tekemme ovat räikeässä ristiriidassa, korvat sulkeutuvat nopeasti siltä, mitä Jumala haluaisi meidän kauttamme antaa niille, jotka vielä vaeltavat pimeydessä. Jumala siunatkoon sinua, jotta löytäisit tästä lehdestä intoa ja opastusta seurata Kristuksen rakkaudellista esikuvaa arjessasi!

Mika Bergman

Rakkaus on verbi

Runoista ja lauluista on tuttu lausahdus: ”Rakkaus on verbi”. Tällä tarkoitetaan sitä, että rakkaus on tekoja. Ajatus ei ole välttämättä meille itsestään selvä, koska olemme kaikki kasvaneet maailmassa, jonka rakkauskäsitettä värittää vahvasti 1800-luvun romantiikka; rakkaus nähdään ennen kaikkea tunteena.

Raamattu ei suinkaan kiellä sitä, että rakkauteen liittyvät tunteet. Rakkaus ja tunteet liitetään yhteen sekä ihmisten välisessä rakkaudessa että rakkaudessa Jumalaan. Esimerkkinä ensimmäisestä mainittakoon se, että Jaakob työskenteli vuosikautia Laabanille, jotta saisi Raakelin omakseen. Se näkyy myös ihmeellisesti Korkeassa veisussa. Tunteellinen rakkaus Jumalaa kohtaan taas näkyy selvästi esimerkiksi tutussa lain tiivistelmässä: ”rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi” (Mark. 12:30). Tässä meitä kehoitetaan rakastamaan Jumalaa kaikella, mitä meissä on. Tähän liittyvät tietysti myös tunteet, koska ne ovat osa ihmisyyttä.

Kuitenkin Raamattuun sopivat melko hyvin sanat: ”Rakkaus on verbi”. Jumalan sanassa koros-

tuu nimenomaan se, että rakkaus on tekemistä. Apostoli Johannes kirjoittaa selvin sanoin: ”tämä on rakkaus, että me vaellamme hänen käskyjensä mukaan.” (2 Joh. 6). Sama käy ilmeiseksi myös epäsuorasti monista tutuista kohdista, kuten ”Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystävänsä edestä.” (Joh. 15:13), ”Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii. (1 Kor. 13:4-7)” ja: ”Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus.” (Joh. 13:35).

On oikeastaan lohdullista, että rakkaus ei ole vain tunne. Se tarkoittaa sitä, että vaikka ei aina olisikaan toisia kohtaan rakkauden tunteita, voimme silti rakastaa tekemällä heille hyvää. Ja kaiken rakkauteen liittyvän vajavaisuutemme saamme uskoa anteeksi, koska Jeesus rakasti meitä täydellisesti antautumalla kuolemaan edestämme.

Mika Bergman

Hän tuli köyhäksi, jotta me tulisimme rikkaiksi

”Sillä te tunnette meidän Heramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhydestään rikastuisitte.” (2 Kor. 8:9) Itsessään ihminen on köyhä syntinen. Hänellä ei ole Jumalan edessä esittävä mitään muuta kuin syntiä ja saastaisuutta. Jeesus puolestaan, joka itsessään on rikas vanhurskaudessa, tuli köyhäksi ihmiskunnan puolesta, toisin sanoen, otti kantaakseen ihmiskunnan köyhyden eli synnin. Jeesus kantoi maailman synnin ristille ja sovitti maailman Jumalan kanssa. Näin Jeesus ansaitsi kaikille maailman ihmisille syntien anteeksiantamisen.

Jokainen ihminen voi rikastua Jeesuksen köyhydestä, nimittäin hänen lunastustyöstään. Uskolla jokainen voi omistaa itselleen sen syntien anteeksiantamuksen, jonka Jeesus on ristillä ansainnut. Näin uskon kautta Jeesukseen ihmisestä tulee todella rikas, sillä hän omistaa silloin syntien anteeksiantamuksen, iankaikkisen elämän ja kaikki taivaan aarteet.

Paavali kirjoittaa Timoteukselle: ”Kehoita niitä, jotka nykyisessä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät ylpeilisi eivätkä panisi toivonsa epävarmaan rikkauteen, vaan Jumalaan, joka runsaasti antaa meille kaikkea nautittavaksemme,

kehoita heitä, että tekevät hyvää, hyvissä töissä rikastuvat, ovat anteliaita ja omastansa jakelevat, kooten itsellensä aarteen, hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle, että saisivat todellisen elämän.” (1 Tim. 6:17–19)

Tässä meitä kristittyjä kehoitetaan keskittymään taivaallisiin rikkauksiin. Sen sijaan, että pyrkisimme haalimaan itsellemme mahdollisimman paljon maallista hyvää, meitä kutsutaan rikastumaan hyvissä teoissa mm. käyttäen maallista omaisuuttamme lähimmäisemme hyväksi. Sen sijaan, että ahnehtisimme rahan perään, meidän tulisikin ”ahnehtia” hyvien tekojen perään.

Näin meidän tulee antaa omastamme lähimmäisen hyväksi. Ei pelkästään rahastamme ja varallisuudestamme, vaan myös esimerkiksi ajastamme ja voimastamme. Meitä kutsutaan käyttämään meille annettuja lahjoja ja voimavaroja lähimmäistemme hyväksi. Voiman tähän saamme kuitenkin yksin Kristukselta, joka tuli köyhäksi meidän tähtemme, että me rikastuisimme hänen köyhydestään. Uskon kautta Kristukseen meistä on tullut niin rikkaita, että me voimme huoletta jakaa omastamme myös muille.

Dani Puolimatka

Jeesus, laupias samarialainen

Armo on yksi ihanimmista asioista, joita Jumalan sana opettaa. Me tarvitsemme Jumalaa ja hänen armoaan joka päivä. Haavoittuneet ja kipeät sydämet eivät voi kuulla siitä tarpeeksi. Jeesuksen opetuksissa ja vertauksissa näemme armon toimissaan erityisesti vertauksessa laupiaasta samarialaisesta. (Luuk. 10:23–37)

Olen varma, että tämä ihmeellinen vertaus on sinulle tuttu. Jerusalemlista Jerikoon kulkeva matkalainen joutui rosvojen uhriksi ja jätettiin puolikuolleena tien varteen. Pappi ja leeviläinen kävelivät ohi, mutta kieltäytyivät auttamasta. Halveksittu vierasmaalainen oli se, joka näki miehen, tunsu myötätuntoa ja meni auttamaan häntä.

Ymmärtääksemme tämän vertauksen syvällisesti meidän on otettava huomioon kaksi tärkeää seikkaa.

Ensiksikin pappi oli yleisen juutalaisen mielipiteen mukaan hyvä pappi ja leeviläinen oli hyvä leeviläinen. Lain ulkokohtaisen noudattamisen kannalta pappi ei laiminlyönyt velvollisuuksiaan ohittaessaan ryöstettyä toiselta puolelta. Itse asiassa hän täytti sen. Jumalan laki kielsi pappeja koskemasta muuhun kuolleeseen kuin omaan lähisukulaiseensa. (3 Moos. 21:1–4). Hyvä pappi ei varmuuden vuoksi ottanut riskiä ja tutkinut, oliko ”puolikuollut” mies vielä elossa vai ei. Samassa mielessä leeviläinen oli ”hyvä leeviläinen”.

Vertauksen asiayhteydessä Jeesus puhuttelee lainopettajaa, joka ymmärsi tämän ulkokuorta painottavan näkökulman välittömästi. Tietenkin pappi ja leeviläinen kulkevat ohitse. Niin Jumala oli käskenyt tehdä. He vain tottelivat käskyjä. Lainopettajan mielestä olisi ollut järkyttävää, jos he olisivat tehneet toisin.

Toiseksi, katsotaanpa samarialaisen identiteettiä. Samarialainen on helposti tunnistettavissa vihatuksi hahmoksi. Juutalaiset vihasivat samarialaisia. He eivät olleet samarialaisten kanssa tekemisissä. Pahin loukkaus toiselle juutalaiselle oli nimittää häntä ”samarialaiseksi”. Jeesuksen viholliset käyttivät tätä haukkumanimeä hänestä (Joh. 8:48). Sanaa ”armahtaa” jakeessa 33 käytetään monissa muissa kohdissa Uudessa Testamentissa, mutta vain Isästä Jumalasta tai Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta. Kun tiedämme tämän, ymmärtäkäämme vertauksen todellinen tulkinta.

Meidän ei tule nähdä itseämme vertauksen samarialaisena. ”Jeesus ei koskaan kerro vertausta, jossa kuulija kutsutaan näkemään itsensä sankarina!” (Rev. Reg. Quirk). Me olemme enemmän mies, joka joutui rosvojen armoille. Olimme saatana ryöstämiä ja – ei vain puolikuolleita, vaan – ”kuolleita synneissämme”. (Ef. 2:5) Näin tämä vertaus suuresta laupeudesta on lain saarnaa meille. Mitä varten? Meidän on nähtävä katumuksen tarpeemme! Kyse ei ole vain meidän epäonnistumisistamme lähimmäisen auttamisessa, vaan ongelmamme on myös siinä, että ajattelemme, että voisimme vanhurskauttaa itsemme ja pitää lain tekemällä hyvää. Ongelmamme on siinä, että ajattelemme, että toisille hyvää tekemällä olisimme hyviä ihmisiä ja näin olisimme vanhurskaita Jumalan edessä. Juuri näin lainoppi-nut tekstissämme uskoi. Teksti sanoo: ”hän tahtoi näyttää olevansa vanhurskas”.



Jeesus kertoi esillä olevan vertauksen miehelle, joka luuli voivansa pelastua täyttämällä lain ja näyttämällä olevansa vanhurskas. Lainoppineen luonto on meissä kaikissa, meidän kaikkien syntisessä luonnossa.

Vielä enemmän, toisin kuin tämä lainopettaja uskoi, tämä lainoppinut, joka halusi ”näyttää olevansa vanhurskas”, turmeluksemme tähden laki ei voi auttaa meitä: se jättää meidät kuolleiksi, kuten pappi ja leeviläinen, jotka oikein ja velvollisuudentuntoisesti kulkivat ohi. Tarvitsemme jotain muuta – emme tarvitse henkilöä, joka toimii laupiaana samarialaisena tehden meille ystävällisen palveluksen. Tarvitsemme itse Laupiaan Samarialaisen, ”Jeesuksen Kristuksen, joka on vanhurskas” (1 Joh. 2:1). Hän oli se, jota lakiin luottavat halveksivat, mutta joka oli enemmän kuin vain ihminen, Hän on armollisen Jumalan Poika.

Jeesus on se, joka on armahtanut meitä ja pelastanut meidät, kun laki oli voimaton niin tekemään. Laki näkee meidät paholaisen ja syntiinlankeemuksen voittamina. Se kulkee ohitse, ei tarjoa apua, eikä varmasti tarjoa mitään armoa. Armo täytyy löytää muualta. Se löytyy Kristuksesta ja hänen evankeliumistaan. Jeesus on samarialainen, joka ”lunasti” ryöstetyn kahdella denarilla. Jeesus lunasti meidät, ei millään katoavaisella, ei hopealla eikä kullalla, vaan kalliilla verellään. (1 Piet. 1:18,19)

Lopuksi Jeesus vielä sanoo lainopettajalle: ”mene ja tee sinä samoin.” Jos vertausta lukee moralistisesti, tämä näyttää vain kehotukselta osoittaa laupeutta ja tehdä hyvää lähimmäisellemme, kuten samarialainen teki. Kuitenkin, kun näemme itsemme ryöstettynä ja kuolemaan jätettynä miehenä, ja Jeesuksen sama-

rialaisena, voimme nähdä että tähän loppulauseeseen kätkeytyy paljon enemmän. Me voimme tuoda saman elämän, parantumisen ja uudistuksen ympärillämme oleville, jotka ovat myös joutuneet saatanan ja synnin väijytykseen ja ryöstämiksi. Me tuomme kaikki nämä asiat tuomalla Kristuksen lähimmäisellemme evankeliumin julistuksen kautta.

Jeesus on vuodattanut öljyä ja viiniä haavoihimme, meillä on syntien anteeksi-antamus. Hän on tuonut jokaisen meistä Kirkkoon missä majatalon isännät, pastorit, pitävät huolta meistä. Tämä uusi Kristuksen elämä, joka meissä on, saa meidät luonnostaan tekemään hyviä tekoja, jotka ovat uskon hedelmää, rakkaudessa itsensä ilmaisevan uskon. Tuntien sellaisen armon, joka päällemme on vuodatettu, emme voi muuta kuin tuoda elämän sanan niille, jotka makaavat kuolleina synneissään, joita laki on voimaton auttamaan; ja tuomme heidät tähän majataloon, kirkkoon. Juuri sitä Kirkko on, se on syntisten sairaala, ei pyhimysten museo. Tuomme kenet tahansa, perheenjäsenet, ystävät ja viholliset, tuomme heidät Kirkkoon, että he saavat Kristuksen pelastavat lahjat ja odottavat hänen paluutaan (j. 35)

Näin tämä vertaus osoittaa, miten kuolettavan vaarallinen vertauksen moralistinen tulkinta on, jos ohitamme sen, että Jeesus on lopulta ainoa Laupias Samarialainen. Kuka voisi vastustaa viestiä rakkauden ja armahtamisen tarpeellisuudesta toisen ohittamisen sijaan? Kuitenkin jos tämä olisi vertauksen ainoa tarkoitus, samarialainen sopisi paremmin uhriksi, halveksitukse mieheksi, jota meidät on kutsuttu rakastamaan.

Moralistisen lähestymistavan yksipuolisen painottamisen ongelma on kahtalainen. Ensiksi se merkitsee, että meiltä menee ohi, mitä vertaus sanoo laista: ei että laki on paha, sen enempiä kuin pappi tai leeviläinen olivat ”pahoja”, vaan että se on voimaton auttamaan meitä; että se voi vain kulkea ohitse, kun makaamme kuolleina synneissämme. Toiseksi se hämärtää Kristuksen läsnäolon vertauksessa. Sen seurauksena emme ymmärrä Kristuksen pelastavaa työtä, hänen tehtävänsä pelastaa maailma synniltä ja epäuskolta. Emme näe Kristuksen Kirkon tärkeyttä, hänen sanansa ja sakramenttiansa käyttöä meidän auttamisemme, kunnes Kristus palaa. Toisin sanoen moralistinen lähestymistapa syrjäyttää evankeliumin ja erityisesti ne osa-alueet evankeliumista, jotka nykyään yleisimmin jätetään huomiotta: sen, että synti ei ainoastaan häiritse meitä, vaan me olemme kuolleita synneissämme ja täysin avuttomia kunnes Kristus pelastaa meidät; kirkon (ja Kristuksen saarnaajien) tehtävän pelastuksen tuomisessa meille; sakramentit Kristuksen lahjana kirkolleen, joiden kautta hän jakaa pelastuksen meille; ja sen, että on aina tarpeen katsoa eteenpäin Kristuksen paluuseen.

Jeesus, Laupias Samarialainen, käyttää vertausta kirkastaakseen pelastuksen ja tehdäkseen pelastuksen meille omaksi. Ja nyt, kun olemme pelastuneet näin armollisen Vapahtajan laupeudesta, emme voi muuta kuin osoittaa Kristuksen armoa toisille tehden tunnetuksi pelastuksen tietä niin ystäville kuin vihollisillekin. Kaikkialla ympärillämme on lähimmäisiä, jotka ovat armon tarpeessa, Kristuksen tarpeessa.

Ned Brockwell

Jeesus opettaa tien rakastamiseen

”Sillä minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt.” (Joh. 13:15) Jeesuksen opetuslapsina, meidät on kutsuttu seuraamaan Jeesuksen esimerkkiä. Jotkut painottavat Jeesuksen lunastustyön kustannuksella liikaa Jeesuksen merkitystä juuri esimerkkinä, jota meidän tulee seurata, mutta sinänsä tämä on Raamatun opettama asia. Meitä kutsutaan rakastamaan, niin kuin Kristus on rakastanut meitä. Ja juuri tämä meissä todellista rakkautta synnyttääkin: ”Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä. (1 Joh. 4:19)

Maan päällä eläessään Jeesus teki aivan konkreettisia asioita. Nämä Jeesuksen teot ovat meille esimerkkinä. Juuri ennen kuin Jeesus sanoi alussa lainatut sanat, hän oli pessyt opetuslastensa jalat. Jeesus sanoi: ”Jos siis minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat.” (Joh. 13:14) Jalkojen peseminen ei kuulunut Herran ja opettajan tehtäviin. Jeesus, opetuslasten Herra ja opettaja, pesi kuitenkin opetuslastensa jalat. Meitä kutsutaan rakastamaan lä-

himmäistämme samankaltaisella rakkaudella. Meidän rakkautemme tulee ylittää normaalien oletusten rajat. Jeesus sanoo: ”Jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mitä kiitosta teille siitä tulee? Rakastavathan syntisetkin niitä, jotka heitä rakastavat. – – Vaan rakastakaa vihollisianne.” (Luuk. 6:32–35) Jeesus rakasti vihollisiaan, jopa kuolemaan asti. Kuolihan Jeesus koko ihmiskunnan edestä, joka on luonnostaan Jeesuksen vihollinen. Näin meidänkin tulee olla valmiita jopa antamaan henkemme vihollistemme edestä. Meitä kutsutaan rukoilemaan niiden puolesta, jotka vainoavat meitä, ja siunaamaan niitä, jotka kiroavat meitä (Luuk. 6:28, Matt. 5:44).

Jeesus vietti aikaa julkisyntisten ja publikaanien kanssa. Kun Jeesusta syytettiin tästä, hän vastasi: ”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä.” (Mark. 2:17) Jeesus ei kaihtanut mennä yhteiskunnan alimpien tai halveksittujen luokse. Ei Jeesus kuitenkaan heidän syntistä elämäntapaansa hyväksynyt, vaan hän meni kutsumaan heitä kääntymykseen. Samoin meidänkään

ei tule kaihtaa viedä evankeliumia sellaistaenkin ihmisten luokse, jotka ovat meidän yhteiskunnassamme halveksittuja. Meidän tulisi olla aivan yhtä valmiita keskustelemaan narkomaanien ja alkoholistien kanssa kuin puku päällä olevien liikemiesten kanssa. Meidän tulee osoittaa kristillistä rakkautta kaikkia ihmisiä kohtaan, katsomatta henkilöön.

Jeesus on meille esimerkki myös rukouksessa. Hän vetäytyi usein yksinäisyyteen rukoilemaan. Meidänkin tulee virkistää uskoamme rukouksessa sekä myös rakastaa lähimmäistämme tuomalla heidät ja heidän tarpeensa rukouksessa Jumalan eteen.

Parantaessaan sairaita ja riivattuja ja ruokkimalla nälkäisiä Jeesus osoitti, kuinka hän välittää myös ihmisten ajallisista tarpeista. Meidänkin tulee olla valmiita auttamaan lähimmäisiämme kaikessa heidän hädässään. Meidän tulee ruokkia nälkäisiä ja auttaa apua tarvitsevia.

Raamatussa kerrotaan, miten Jeesus suhtautui rikkaaseen nuorukaiseen, joka tuli kysymään Jeesukselta, miten hän voisi pelastua: ”Käskyt sinä tiedät: ’Älä tapa,’ ’Älä tee huorin,’ ’Älä varasta,’

’Älä sano vääriä todistusta,’ ’Älä toiselta anasta,’ ’Kunnioita isääsi ja äitiäsi.’ Mutta hän sanoi hänelle: ’Opettaja, niitä kaikkia minä olen noudattanut nuoruudestani asti.’ Niin Jeesus katsoi häneen ja rakasti häntä ja sanoi hänelle: ’Yksi sinulta puuttuu: mene, myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa; ja tule ja seuraa minua.’ Mutta hän synkistyi siitä puheesta ja meni pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta.” (Mark. 10:19–22) Jeesus oli valmis sanomaan ihmisille sen, mikä heidän oli tarpeen kuulla, silloinkin, kun hän tiesi sen aiheuttavan ihmisessä murhetta. Samoin meidänkin tulee rakastaa lähimmäisiämme niin, että olemme valmiita sanomaan heille sellaisia asioita jotka heidän on tarpeen kuulla, vaikka se olisi sosiaalisesti vaikeaa.

Tässä joitain esimerkkejä siitä, miten Jeesus elämällään ohjaa meitä kasvamaan hyvissä teoissa. Näin Jeesus sanoillaan ja elämällään opettaa meitä siitä, miten meidän tulisi lähimmäisemme suhtautua ja miten meidän tulisi rakastaa muita ihmisiä.

Dani Puolimatka

Osallisina Jumalan iankaikkisesta rakkaudesta

Jumalan rakkaus on iankaikkista. Se on todellisuutta jo ennen maailman luomista. Jumala on kolmiyhteinen: Isä ja Poika ja Pyhä Henki, kolme persoonaa, mutta yksi Jumala. Näiden persoonien välillä vallitsee rakkaus jo ennen aikojen alkua. Ainokainen Poika, Sana, joka ”oli alussa Jumalan tykönä”, on ”Isän helmas”, kuten evankelista Johannes opettaa. (Joh. 1:18) ”Isä rakastaa Poikaa”, kuten Jeesus itse todistaa (Joh. 5:20). Pyhä Henki, jonka Jeesus lähettää Isän luota (Joh. 15:26), jakaa heidän kanssaan saman rakkauden.

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen välinen iankaikkinen rakkaus ylittää kaiken luotujen rakkauden. Jumala on suurempi kuin voimme ymmärtää. Hän rakastaa niin, ettei ihmisen käsityskyky yllä siihen. Inhimillinen rakkaus voi tuntua suurelta ja vahvalta, vaikka se on äärellistä ja katoavaista. Millaista sitten on äärettömän ja iankaikkisen Jumalan rakkaus?

Luodutkin pääsevät nauttimaan kolmiyhteisen Jumalan rakkaudesta. Rakkaudesta Jumala loi maailman. Hän ei tarvitse maailmaa, vaan teki sen luotujaan varten, että mekin rakastaisimme, nauttisimme hänen rakkauttaan ja kirkastaisimme näin hänen kunniaansa. Hän loi ihmisen ”kuvakseen, kaltaiseksi” (1 Moos. 1:26): vanhurskaaksi, pyhäksi. Meidät tehtiin elämään Jumalan täydellisen rakkauden yhteydessä.

Se yhteys on kuitenkin särkynyt: tässä maailmassa ei tarvitse paljoa katsella ympärilleen, kun huomaa, että rakkaus ei hallitse sitä. Itse asiassa ei tarvitse katsoa kuin sydämeensä. Sen sijaan, että ihmiset rakastaisivat lähimmäistään niin kuin itseään, me helposti vihaamme, halveksimme tai olemme välinpitämättömiä häntä kohtaan – jos emme teoin tai sanoin, niin ainakin ajatuksissa. Se johtuu siitä, että emme rakasta Jumalaa yli kaiken. Synti on kapinaa hänen rakkauttaan vastaan.

Syntisille Jumalan rakkaus ilmenee suurimmalla tavalla lunastuksessa: siinä, mitä Jumala on tehnyt meidän pelastamiseksi. Jumala rakasti maailmaa niin, että antoi ainokaisen Poikansa syntien pois ottamiseksi. Jeesus Kristus, Jumalan Poika, eli, kärsi ja kuoli ihmisenä puolestamme. Hän sovitti kaiken synnin ja nousi kuolleista voittajana. Tässä pelastavassa rakkaudessa meillä on syntien anteeksiantamus ja pääsy Isän luo. Kun lähestymme Jumalaa Jeesuksen kautta, Isä rakastaa meitä niin kuin Poikaansa.

Silloin kolmiyhteinen Jumala itse asuu ja vaikuttaa meissä. Jumala on Isämme Kristuksen kautta. Kristus elää meissä ja antaa Hengensä sydämiimme. Pyhä Henki rukoilee meissä Isää. Se on käsitämätön salaisuus: Jumala, joka ei mahdu taivasten taivasiin, tulee asumaan heikkoihin ihmisiin.

Jumalallisesta rakkaudesta ja elämästä osallisina me alamme itskin rakastaa, tai oikeastaan Jumala

alkaa toteuttaa rakkauttaan meissä ja meidän kauttamme. Se merkitsee vaeltamista hyvissä teoissa, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut. (Ef. 2:10) Nämä ovat usein aivan arkisia asioita. Se tarkoittaa myös lempeyteen, kärsivällisyyteen, uskollisuuteen, itsehillintään, sävyisyyteen, veljelliseen rakkauteen ja muihin kristillisiin hyveisiin kasvamista ja niissä vahvistumista. Niin Uuden Testamentin kirjeet usein kehottavat. Saamme Jumalan rakkauden osallisuudessa tulla yhä enemmän sellaisiksi, kuin Kristus on. Tämä on kristillisen lähimmäisenrakkauden perusta.

Kristuksen kautta saamme nauttia Jumalan rakkaudesta ikuisesti. Jeesuksen sovitustyön tähden pääsemme ikuisen elämään. Siellä rakkaus vallitsee aina ja täydellisesti. Iloitsemme ikuisesti Isän, Pojan ja Pyhän Hengen rakkauden yhteydessä ja toinen toistamme rakastaen, iankaikkisesti.

Vesa Hautala

Rakkauden kaksoiskäskey

Rakkauden kaksoiskäskeyksi sanotaan Jeesuksen opetusta: ”*Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi.*” – ”*Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.*” (Matt. 22:37,39)

Jeesuksen opetus oli vastaus fariseuksen kysymykseen siitä, mikä oli lain suurin käskey. Fariseusten ajatustavan mukaan lakia saatettiin muuttaa ja täydentää. Näin todellisuudessa laki vääristyi ja tehtiin tyhjäksi se, että jokainen Jumalan käskey on horjumaton ja sellaisena yhtä tärkeä kuin muut. Tätä taustaa vasten on ymmärrettävää, ettei Jeesus puhunut yksityiskohtaisista käskeyistä, vaan siitä, että laki velvoittaa rakastamaan Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseä.

Käskey rakastaa Jumalaa yli kaiken tiivistää käskeyjen ”Minä olen Herra, sinun Jumalasi, älä pidä muita jumalia minun rinnallani”, ”Älä käytä turhaan Herran, sinun Jumalasi, nimeä” ja ”Muista pyhittää lepopäivä” merkityksen. Jumalan rakastaminen merkitsee hänen asettamistaan kaiken maallisen yläpuolelle, häneen turvautumista ja sitä, että kiitämme häntä kaikissa elämän tilanteissa. Jumalan rakastamiseen kuuluu myös hänen sanansa käyttäminen itseä ja toisia varten.

Rakkauden kaksoiskäskey tiivistää myös lähimmäisen rakastamista koskevat käskeyt. Yläpuolellemme asetettujen ihmisten kunnioittaminen, avioliiton pyhäinä pitäminen, lähimmäisen elämän, maineen ja omaisuuden varjeleminen ovat oikean rakkauden sisältö. Jeesus siis ei tarkoita sitä, että rakkauden tähden voisi toimia vastoin kymmenen käskeyn opetusta. Päinvastoin kysymys on siitä, että kymmenen käskeyn opetukset osoittavat, mitä todellinen rakkaus on.

Elämän moninaisuudesta ja ihmisen erilaisuudesta johtuen lähimmäisen rakastaminen toteutuu erilaisiin tilanteisiin sopivin tavoin. Joku lähimmäinen tarvitsee nopeaa rahallista apua, toiselle on suurempi hyöty neuvoista rahan kohtuulliseksi käyttämiseksi. Jotakuta voi olla tarpeen puolustaa vääriä syytöksiä vastaan. Toiselle voi olla tarpeellisempi toisenlainen tuki niin, että hän voisi paremmin ottaa vastaan ja kestää kolhuja, joita elämä väistämättä tuo mukanaan. Eri käskeyjen alueella erilaiset asioiden soveltamiset vaihtelevat ja myös muuttuvat elämäntilanteiden mukaan. Itse käskeyt eivät kuitenkaan muutu, eivätkä tilanteiden mukaiset soveltamiset merkitse oikeutta rikkoa käskeyjä.

Vapahtajan sanat liittyvät myös siihen, että ihminen rakastaa itseään. Luomisen tähden on oikein, että varjelemme myös omaa elämäämme, huolehdimme levosta ja muista tarpeellisista elämää yllä pitävistä asioista. Oma elämämme on Jumalan luomistyön tähden arvokasta. Samoin lähimmäisemme elämä on Jumalan antamaa ja vaalimisen arvoista.

Kun Vapahtaja käskee rakastamaan lähimmäistä niin kuin itseä, hän myös varoittaa vääärstä itserakkaudesta. Luonnostaan jokainen on taipuvainen pitämään itseään parempana ja tärkeämpänä kuin muita. Tämän tähden on erityisesti korostettava sitä, että rakkautemme kohteena tulee olla toinen ihminen. Tätä periaatetta opettaa myös Vapahtajan sana: ”Mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille.” (Matt. 7:12)

Kimmo Närhi

Suurin niistä on rakkaus

Edellisissä luvun 13 jakeissa ensimmäisessä kirjeessään korinttolaisille Paavali selitti oikean tavan käyttää kaikkia hengellisiä lahjoja. Kaikkia Hengen lahjoja korkeampi on taivaallisen rakkauden armo. Paavali julisti, että näiden lahjojen ihmeellisimmätkään ilmaukset, edes kielilläpuhuminen tai profetoiminen, eivät merkitse mitään, ellei niitä motivoi rakkaus. Kristityt voivat olla lahjakkaita, uskollisia, anteliaita elämässään tai heillä voi olla vuoria siirtävä usko; mutta se on arvotonta, jos rakkautta ei ole (13:1–3).

Paavali päättää luvun 13 näihin ihmeellisiin ja tuttuihin sanoihin: ”Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus.” (j. 13). Taivaassa meillä on edelleen usko; mutta uskomme on täysin ja kokonaan toteutunut. Taivaassa meillä on vielä toivo: se on myös täysin toteutunut, koska emme tunne koskaan, että olisi vielä jotain enemmän nähtävää tai nautittavaa. Taivaassa meillä on vielä rakkaus, suurin näistä kolmesta. Paavali ei sano suoraan, mikä tekee rakkaudesta suurimman. Tiedämme, että rakkaus hyödyttää toisia, ei vain itseä. Jumalaa itse nimitetään rakkaudeksi. Rakkaus on lain täyttämys. Rakkaus hallitsee kaikkien muiden lahjojen käyttöä.

Rakkaus ylittää hengelliset lahjat, koska se kestää niitä pitempään. Kauan jälkeen kun nämä tavoitellut lahjat eivät enää ole tarpeellisia, rakkaus on

edelleen hallitseva periaate, joka ohjaa kaikkea, mitä Jumala ja hänen lunastettu kansansa ovat ja tekevät. Vielä enemmän, mitä uskoon ja toivoon tulee, uskon luonne on ottaa vastaan, mutta rakkauden antaa; ja on suurempaa antaa kuin ottaa. Jumalan perimäinen päämäärä saavutetaan meissä, kun täytymme rakkaudella. Toivo katsoo myös eteenpäin saamiseen, mutta rakkaus on täyttä omistamista ja täyttynyttä iloa. Rakkaus kestää uskoa kauemmin. Mutta rakkaus ei ole suurin koska se kestää uskoa ja toivoa pitempään, vaan koska se on korkearvoisempi kuin ne. Yksin rakkaus tekee meistä Jumalan kaltaisia. ”rakkaus on Jumalasta; ja jokainen, joka rakastaa, on Jumalasta syntynyt ja tuntee Jumalan” (1 Joh. 4:7) Samoin j. 12 ja 16: ”Jos me rakastamme toinen toistamme, niin Jumala pysyy meissä, ja hänen rakkautensa on tullut täydelliseksi meissä.” ”Jumala on rakkaus, ja joka pysyy rakkaudessa, se pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä.”

Vaikka rakkaus on suurin, se ei tarkoita millään tavalla, että usko ja toivo eivät olisi ehdottoman tärkeitä. Usko, jopa kaikkein heikoin usko, vaikka se tuntee Jumalan vain osittain, kuitenkin se pelastavana uskona ottaa vastaan koko Jumalan, koko Kristuksen, koko lunastuksen Kristuksessa, täyden syntien anteeksiantamuksen.

Myös toivolla, vaikka se näkee vain joitakin säiteitä tulevasta kunnia-
 on silti koko tuleva maailma kohtee-
 naan. Rakkaus puolestaan kohdistuu
 koko kolmiyhteiseen pelastuksemme
 Jumalaan. ”Usko ja rakkaus pysyvät
 myös iankaikkisesti, sillä se, mihin me
 uskomme ja se, mitä toivomme, kestää
 ikuisesti. Mutta uskon ja toivon luonne
 lakkaa; sillä mitä täällä olemme usko-
 neet ja toivoneet, sen me siellä omis-
 tamme ja nautimme siitä. Uskomme
 saavuttaa täydellisyyden näkemisessä,
 toivomme tulee täydelliseksi nauttimi-
 sessa. Mutta rakkautemme Jumalaan
 ja Kristukseen, ja sen myötä myös
 kaikkiin veljiimme ... puhdistetaan,
 sillä kaikki esteet, jotka täällä estävät
 rakkauden toimintaa, poistetaan siel-
 lä. Taivaassa rakkaus osoittaa itsensä
 kokonaan vapaasti ja häiriintymättö-
 mästi, ja kaikkialla se löytää vastarak-
 kautta ja niin se on siunattu Jumalan,
 pyhien enkelien ja kaikkien pyhien
 yhteydessä.” (Kretzmann)

Halki vuosisatojen monet ovat
 suosineet rakkautta, kuin usko ja toivo
 eivät olisi tärkeitä. Se, että rakkautta
 kutsutaan suurimmaksi hyveeksi, ei
 ole millään tavoin ristiriidassa sen
 kanssa, että yksin usko on pelastuksen
 omistamisen väline. Surullista kyllä,
 nykyäänkin on niin monia ihmisiä,
 jotka uskovat, että koska ”Rakkaus”
 on suurin, rakkaus vanhurskauttaisi.
 Tämä ei millään tavoin ole totta! Läpi
 Kirjoitusten on aivan selvää, että mei-
 dät hyväksytään ja vanhurskautetaan
 Kristuksen tähden, ei meidän rakkau-
 temme; sillä meidän rakkautemme
 tässä elämässä on epätäydellistä. Mei-
 dät pelastetaan uskon kautta, Jumalan

lahjan, joka ottaa vastaan Kristuksen,
 ottaa omakseen häneltä kaiken pel-
 astukseen tarvittavan, kuten hänen
 armonsa ja vanhurskautensa. Uskon
 kautta Kristuksen ansiosta tehdään
 meidän omamme! Uskon kautta vas-
 taanotamme armon, rauhan ja Pyhän
 Hengen! Rakkaus on uskon hedelmää;
 se on Hengen hedelmää. Luther opetti:
 ”Uskon ei koskaan pidä olla hyödytön,
 kuuro, kuollut tai mädäntynyt. Sen
 tulee olla elävä puu, josta puhkeaa
 esiin hedelmiä. Se on oikean ja väärän
 uskon ero. Missä oikea usko on, se il-
 maisee itsensä ihmisen elämässä.

Rakkaat ystävät Kristuksessa, Raa-
 mattu kertoo että usko voi siirtää vuo-
 ria, se sanoo, että suurinta mitä sinulla
 voi olla, ovat usko, toivo ja rakkaus.
 Suurin niistä on rakkaus. Jos usko voi
 siirtää vuoria, kuvittele, mitä rakkaus
 voi tehdä. Rakkaus kestää, koska se
 tulee Jumalalta, joka on rakkauden
 määritelmä. Näemme Jumalan rakkau-
 den Kristuksen Jeesuksen kuolemassa
 ja osoitamme tätä rakkautta, kun kat-
 somme ja kohtelemme jokaista ihmistä
 Jumalan rakastamina. Hänen rakkau-
 desta ja anteeksiantamuksestaan me
 voimme elää hänen rakkautessaan ja
 täyttää hänen tahtonsa, että rakastam-
 me toisiamme niin kuin Kristus on
 meitä rakastanut! Kristuksen itsensä
 antava ja itsensä uhraava rakkaus on
 sovittanut meidät Jumalan kanssa ja
 varustanut meidät heijastamaan Kris-
 tuksen rakkautta toisia kohtaan, ja
 valmistanut meidät Jumalan rakkauten
 täyteen kokemiseen, joka odottaa mei-
 tä taivaassa. Aamen.

Ned Brockwell

Esirukous on rakkautta

Esirukous on Jumalan hyvyyden pyytämistä lähimmäiselle

Esirukous on rakkautta, koska se on lähimmäisen hyväksi toimimista. Se ei ole pelkkää hyvän toivottelua tai kauniita ajatuksia, vaan kaikkivaltiaaseen Jumalaan vetoamista lähimmäisen puolesta.

Muinaisessa maailmassa kuninkailla oli neuvonantajansa. Kuningas kuunteli neuvonantajaa, ja neuvonantajalla oli mahdollisuus tuoda asioita kuninkaan tietoon. Neuvonantaja saattoi esitellä jonkun ihmisen ja hänen asiansa kuninkaalle, jotta kuningas käyttäisi valtaansa tuon ihmisen hyväksi.

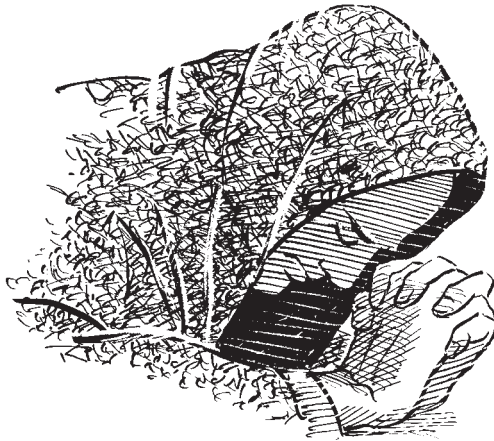
Jeesuksella on tällainen pääsy Isän luo ja vielä enemmän, sillä hän on Jumalan Poika. Isä kuulee häntä. Jeesus käyttää asemaansa meidän hyväksemme. Hän on tullut puolestapuhujaksemme Jumalan edessä, niin että meillä on ”Puolustaja Isän tykönä”. (1 Joh. 2:2) Heprealaiskirjeessä opetaan, että Jeesus elää aina rukoillakseen meidän puolestamme. (Hebr. 7:25)

Jeesuksen kautta meilläkin on pääsy Jumalan, Kuningasten Kuninkaan, puheille. Tulemme hänen eteensä yhdessä Jeesuksen kanssa, kun rukoilemme Jeesuksen nimessä. Se tarkoittaa rukousta Jeesukseen uskoen, hänen kauttaan Isää lähestyen. Silloin Isä varmasti kuulee meitä niin kuin hän kuulee Poikaansa. Eikä Jumala ole ainoastaan luvannut kuunnella, vaan hän suorastaan pyytää meitä puheilleen ja lupaa auttaa! Esirukous on käsittämätön etuoikeus. Kristityt käyttävät sitä helposti liian vähän.

Me emme aina voi auttaa toista ihmistä. Emme osaa tai pysty. Mutta Jumala on kaikkivaltias ja hän tietää, mitä tehdä. Suurinta viisautta on viedä asia sille, joka pystyy siihen vaikuttamaan. Näin on myös silloin, kun meillä on huoli lähimmäisen pelastumisesta. Saamme pyytää kaikkea, mitä siihen tarvitaan, luottaen siihen, että pyyntömme ovat Jumalan tahdon mukaisia ja hän kuulee ne.

Esirukous vaikuttaa myös rukoilijassa rakkautta

Esirukous auttaa myös rukoilijaa rakastamaan lähimmäistään. Kun kristitty rukoilee, hän tekee sen Jumalan armoon turvautuen. Rukous perustuu Jumalan lupauksiin, joten rukouksessa on aina läsnä Jumalan sana, joka vahvistaa kristittyä. Rukous muistuttaa Jumalan rakkaudesta, joka synnyttää meissä rakkautta häneen ja lähimmäiseen.



Esirukouksella on myös käytännöllinen lihaa, pahoja haluja, hillitsevä vaikutus. On vaikeampi vihata sellaista ihmistä, jonka puolesta rukoilee. Rukous lähimmäisen puolesta auttaa katsomaan häntä Jumalan luomana ihmisenä, joka on arvokas ja tärkeä, sen sijaan, että häntä katsottaisiin vain omien halujen ja päämäärien kautta. Kun meissä herää suuttumus, viha tai jokin muu paha halu lähimmäiseen liittyen, voimme juuri silloin rukoilla hänen puolestaan. Esirukous suuntaa katsomaan lähimmäisen hyvää oman senhetkisen tunnetilan sijasta. Niin se auttaa toimimaan rakkaudellisesti.

Esirukous opettaa rukoilijaa turvautumaan Jumalaan. Se auttaa jättämään turhan murehtimisen. Kun ei voi tehdä muuta, asian voi antaa Jumalan huoleksi. Meidän tehtävämme ei ole yrittää olla vapahtajia, vaan se työ kuuluu Kristukselle. Esirukous siis ohjaa meitä katsomaan omasta rakkaudestamme, joka on usein vajavaista, Jumalan täydelliseen rakkauteen. Sille meidänkin rakkautemme perustuu.

Esirukous ei ole myöskään vastakkaista rakkauden toteuttamiselle käytännössä. Ei ole tarkoitus, että rukoilija jää toimeettomaksi, jos on jotain, mitä hän voi tehdä lähimmäisensä hyväksi. Päinvastoin esirukous opettaa etsimään lähimmäisen hyvää, niin että se myös valmistaa meitä halukkaiksi toimimaan toisen ihmisen hyväksi tilanteen tullen.

Esirukous on siis tapa osoittaa rakkautta lähimmäistä kohtaan pyytämällä hänelle apua Jumalalta, joka on luvannut kuulla rukouksemme. Se perustuu Jumalan rakkauteen, jolla hän on rakastanut meitä. Rukoileminen vaikuttaa rukoilijassa Jumalan rakkauden muistamista ja siten myös rakkautta lähimmäiseen.

Vesa Hautala

Elämää Jumalan naamiona

Jumala jakaa lahjojaan välikappaleiden kautta. Luterilaiset ovat tottuneet kuulemaan erityisesti siitä, miten Jumala antaa pelastuksen armonvälineiden kautta. Samantapainen periaate esiintyy kuitenkin myös maallisessa elämässä: Jumala antaa sen, mitä tarvitsemme, luonnon ja toisten ihmisten välityksellä.

Jokapäiväinen leipämme tulee meille yleensä useiden kanssaihmiesten työn kautta. Ruoka, jota syömme, on ensin viljelty, kasvatettu tai pyydystetty, sitten prosessoitu, toimitettu kauppaan ja valmistettu. Katekismus selittää jokapäiväisen leivän sisältävän myös laajemmin kaiken sen, mitä tarvitsemme tätä elämää varten. Nämäkin asiat tulevat toisten ihmisten välityksellä: turvallisuus, asunto, terveydestä huolehtiminen, seura ja toveruus jne.

Erilaisia tehtäviä, joiden kautta Jumala antaa monenlaista hyvää, nimitetään kutsumuksiksi. Maallisia kutsumuksia ovat esimerkiksi vanhemmuus, työntekijänä oleminen, ystävyys, johtaminen, kansalaisena toimiminen ja opiskelu. Kristityllä on lisäksi hengelliset kutsumuksensa.

Vaikka kutsumuksissa toimivat ihmiset, kaiken vaikuttaa Jumala, joka on luonut maailman ja järjestänyt siihen nämä erilaiset tehtävät. ”Hän kantaa kaikki voimansa sanalla” (Hebr. 1:3) ja ”hänessä me elämme ja liikumme ja olemme”. (Ap.t. 17:28) Erilaiset kutsumukset ovat osa Jumalan luomistyötä ja kaitselmusta, jolla hän ylläpitää luomaansa maailmaa.

Näin me olemme Jumalan naamioita toimiessamme kutsumuksissamme. Tehtäviimme kätkeytyy Jumalan huolenpito luomakunnastaan. Naamiosta puhutaan siksi, että Jumalan työ on tavallaan salattua. Hän ikään kuin piilottaa huolenpitonsa maailmasta inhimillisiin toimiin. Meidät on kutsuttu toteuttamaan erilaisia tehtäviämme paikallamme maailmassa, että Jumala voisi niiden kautta toteuttaa huolenpitoaan maailmasta.

Helposti me ajattelemme erilaisia tehtäviämme kovin itsekeskeisesti. Minä teen työtä, että minä saisin rahaa, minä opiskelen, että minä saisin hyvän työpaikan, minä siivoan, että minun kotini olisi mukava ja puhdas. Tällaisissa ajatuksissa ei sinänsä ole mitään pahaa, antaahan Jumala myös meille itsel-



lemme jokapäiväisen leivän oman vaivannäkömme kautta. Kuitenkin jos ajattelemme vain itseämme ja unohtamme, että kutsumuksemme tapahtuvat lähimmäisen hyväksi, kyse on itsekkyydestä. Itsekäs asenne voi sitten ilmetä syntisinä tekoina kutsumuksessa: tönkeytenä ja ikävinä sanoina, kärsimättömyytenä toista kohtaan, alaisen, asiakkaan tai muun ihmisen epäreiluna kohteluna, viran tai muun toimen käyttämisenä oman edun ajamiseen.

Kuitenkin Jumala on järjestänyt asian viisautessaan niin, että hänen hyvytensä toteutuu kutsumusten kautta, vaikka niitä hoidettaisiin itsekkäistä syistä.

Kristus on kutsumustyön esikuva. Hän täytti Isältä saamansa tehtävän koko ihmiskunnan parhaaksi. Hän, joka pesi opetuslastensa jalat, opettaa palvelevaa rakkautta. Kristuksen esikuva myös muistuttaa, että kyse ei ole orjamaaisesta pakosta, vaan kristitty saa oppia iloit-

semaan kutsumuksistaan ja täyttämään ne iloiten. Ei Jeesuskaan täyttänyt Vapahtajan tehtävänsä ”surkeillen ja pakosta”.

Kristuksen kuuliaisuus myös lohduttaa, kun näemme vajavaisuutemme ja epäonnistumisemme. Hänen pelastustyössään meillä on rauha. Saamme Jumalalta syntimme ja virheemme anteeksi. Arvomme hänen silmissään ei riipu siitä, kuinka hyvin suoriudumme.

Ajatus ”Jumalan naamiona olemisesta” innostaa toimimaan kutsumustehtävissä. Saamme olla mukana siinä, miten hyvä Jumala pitää huolta maailmastaan. Voimme olla Jumalan rakkauden kanavia lähimmäisellemme. Tästä työ ja muut tehtävät saavat uutta merkitystä ja sisältöä. Ymmärrämme myös itse olevamme osa keskinäisen hyvän tekemisen verkostoa, jossa Jumala pitää meistä huolta toinen toistemme kautta. Hänen hyvytensä ympäröi meitä jatkuvasti.

Vesa Hautala

”Myykää, mitä teillä on, ja antakaa almuja”

Kun nykyään kiistellään Raamattuun pitäytymisestä, konservatiivisille kristityille sanotaan usein, etteivät hekään noudata Raamattua, koska syövät sian lihaa eivätkä kivitä homoja; kristityt eivät itsekään noudata pyhäää kirjaansa, joten heillä ei ole oikeutta käyttää sitä tuomitsemiseen. Tällainen argumentointi ei ole mitenkään tasokasta, koska siinä ei huomioida sitä, ettei Mooseksen laki enää Raamatun itsensä mukaan sido kaikkineen kristittyjä. Ja toisaalta, jos joku osoittaisi, ettemme noudata Raamattua jossain kysymyksessä, johdonmukaistahan olisi se, ettemme luopuisi Raamatusta vieläkin enemmän, vaan tekisimme parannusta.

Kuitenkaan mainitsemaani syytöstä ei kannata ohittaa ihan heti hyvähtäen. Raamatussa on nimittäin monia kristittyjä koskevia käskyjä, joita emme ota tarpeeksi vakavasti: otsikossa olevat Jeesuksen sanat (Luuk. 12:33) ovat esimerkiksi sellaisia, joista emme paljon yleensä puhu ja joiden noudattamista emme välttämättä ota ollenkaan vakavasti. Jeesus kuitenkin käskee aivan selvästi myymään sitä, mitä meillä on ja antamaan almuja. Kuinkakohan moni meistä on oikeasti tehnyt näin?

Omasta luopuminen toisten hyväksi, köyhtyminen toisten tähden, on kaunista. Kun kristitty tekee näin uskossa Vapahtajaan, hän heijastaa sitä, millainen hänen Herransa on. Luopuihan Jumalan Poika taivaan aarteista ja tuli köyhäksi, jotta hän pystyi ostamaan meidät verellään omikseen. Me kristityt saamme seurata häntä antamalla pois maallisia rikkauksiamme ja rikastuttamalla toisia. On ihmeellistä, että Jumala voi käyttää meitä tässä antamisessa myös niin, että pääsemme kertomaan toisille niistä taivaan aarteista, jotka Jeesus on hankkinut jokaista varten.

Vuorisaarna opastaa Kristuksen kaltaiseen rakkauteen

Vuorisaarnassa (Matt. 5-7) Kristus opetti apostoleilleen ja heidän myötäään koko Uuden liiton seurakunnalle oikeaa rakkautta. Miksi tätä piti opettaa? Eivätkö Vanhan testamentin opetukset olleet riittäviä ja kaikkien tiedossa?

Vanhan testamentin opetukset olivat kyllä periaatteessa tiedossa, mutta niiden opetus oli suuresti vääristynyt. Fariseukset ja kirjanoppineet pitivät ulkonaisesti kiinni monista oikeista asioista, mutta todellisuudessa tekivät Jumalan sanan tyhjäksi perinnäissäännöillään. Tästä syystä Vapahtajan opetus sekä vuorisaarnassa että muualla poikkesi juuria myöten vallinneesta opetuksesta.

Jeesuksen opetuksessa toistuvat monta kertaa sanat: ”Te olette kuulleet sanotuksi - - - mutta minä sanon teille.” Enemmistönä olleet tuon ajan opettajat olivat vääristäneet Jumalan sanan opetuksen. Puhuessaan tuollaista opetusta vastaan Jeesus toi esiin Jumalan sanan todellisen tarkoituksen.

Päinvastoin kuin väärät opettajat Jeesus toi esiin sydämen ajatusten merkityksen. Juutalaiset olivat kuulleet, että toista ei saa tappa. Jeesus opetti, että veljeen vihastuminenkin on viidennen käskyn rikkomista. Juutalaiset olivat kuulleet opetusta aviorikosta vastaan. Jeesus opetti, että mies, joka katsookin naista himoiten, on sydämessään tehnyt huorin.

Jeesuksen opetukset oikeasta rakkaudesta, myös vihollisen rakastamisesta, velvoittavat meitä. Tämä velvoitus paljastaa syntimme, sillä emme ole täyttäneet sitä. Siksi vuorisaarnan opetus on lain julistusta. Se näyttää, ettemme voi pelastua tekojemme kautta, vaan yksin Kristuksen armon tähden.

Uskovalle Jeesuksen opetus rakkaudesta on elämän ohje. Se ohjaa Kristuksen seuraamiseen elämässä, ja näin kasvamme Kristuksen kaltaisuudessa, kun kilvoittelemme noudattaaksemme sitä.

Kimmo Närhi

Mukavuudenhaluisuus tappaa rakkauden

Mukavuudenhaluisuus on yksi aikamme suurista epäjumalista, etenkin länsimaissa. Ihmiset pyrkivät usein saamaan elämäänsä mahdollisimman mukavaa ja helppoa.

Kun tarkastelemme tällaista asennetta kristillisen rakkauden näkökulmasta, niin voimme todeta, että mukavuudenhaluisuus taistelee kristillistä rakkautta vastaan. Yleensä nimittäin se, että osoitamme lähimmäisellemme rakkautta, tuottaa meille käytännössä epä-mukavuutta. Kun autamme jotain, niin se vaatii yleensä meiltä joko meidän omaisuuttamme, aikaamme ja/tai vaivaamme. Ja tähän taas ei meidän mielestämme ole mukavaa. Saatamme myös joutua tilanteisiin, joissa oloimme on epä-mukava.

Niinpä, jos jonkun elämä keskittyy mukavuuden tavoitteluun, hänen on vaikea luopua tästä

mukavuuden tavoittelustaan silloin, kun hänen lähimmäisensä tarvitsisi hänen apuaan. Näin mukavuudenhaluisuus vaikuttaa ihmisissä rakkauden kylmenemistä.

Meidän ei tulisi tuudittautua ajatukseen, että olisimme vapaat tällaisesta mukavuuden tavoittelusta. Suuri osa meistä on kasvanut sellaisessa länsimäisessä yhteiskunnassa, jossa mukavuuden tavoittelu on normi. Me olemme omaksuneet tällaisen ajatusmallin aivan luonnostaan. Sen tähden meidän olisi hyvä kristittyinä kiinnittää huomiota siihen, kuinka paljon meidän oma mukavuudenhalumme estää meitä rakastamasta lähimmäistämme. Meidän tulisi olla valmiita astumaan ulos mukavuusvyöhykkeeltä. Meidän tulisi olla valmiita luopumaan omasta mukavuudestamme lähimmäisemme hyväksi.

Dani Puolimatka

Lepääminen on lähimmäisen palvelemista

Lähimmäisen palveleminen on usein suoranaisessa merkityksessä sitä, että teemme hyviä tekoja tai annamme omastamme hänelle. Työn vastapainoksi myös lepo on ihmiselle välttämätöntä. Tämä perustuu siihen, että ihminen on voimiensa ja kykyjensä puolesta rajallinen olento.

Kolmas käsky, muista pyhittää lepopäivä, sisälsi Vanhassa liitossa myös ruumiillisen levon: ”Seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti; silloin älä mitään askareta toimita, älä sinä älköönkä sinun poikasi tai tyttäresi, sinun palvelijasi tai palvelijattaresi, sinun härkäsi, aasisi tai muu juhtasi älköönkä muukalaisesi, joka sinun porteissasi on, että palvelijasi ja palvelijattaresi saisivat levätä niin kuin sinäkin.” (5 Moos. 5:14) Kolmannen käskyn päämerkitys liittyy Jumalan sanan käyttämiseen. Uudessa liitossa lepopäivä ei ole sidottu mihinkään viikonpäivään. Tästä huolimatta ihmisen levon tarve ei ole mihinkään hävinnyt. Lepääminen on myös Jumalan tahdon mukaista.

Lepääminen koituu lähimmäisen hyväksi ja hänen palvelemisekseen epäsuorasti. Lyhyellä aikavälillä lepo on tarpeen voimien palauttamiseksi, jotta voimme hoitaa päivittäiset ja viikoittaiset tehtävämme. Pitemmällä aikavälillä lepääminen koituu hyväksi siten, että sen avulla voidaan ehkäistä yllärituksesta koituvia haittoja tai ainakin pienentää niitä.

Lepääminen ei myöskään aina tarkoita mitään tekemättömyyttä. Henkisen työn tekijä voi palauttaa voimiaan ruumiillisen työn parissa ja päinvastoin. Näin varsinaisista kutsumuksensa tehtävistä lepäävä ihminen voi tehdä toisenlaisia asioita lähimmäisen hyväksi tai hankkia taitoja, jotka myöhemmin koituvat hänen itsensä ja toistenkin parhaaksi.

Kimmo Närhi

Jaakob opettaa meitä

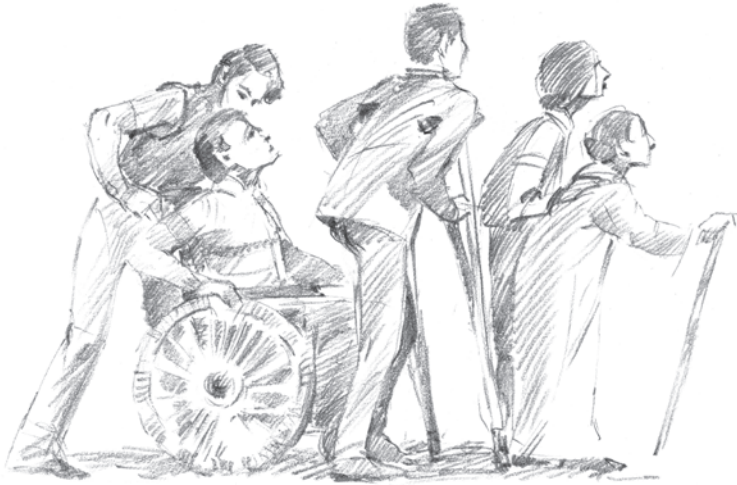
Jaakobin kirje sisältää arvokasta opetusta uskon ja tekojen suhteesta sekä käytännöllisiä kehotuksia kristittyjen elämään.

Meille ehkä tunnetuin Jaakobin kirjeen opetus on, että ”usko ilman tekoja on kuollut”. (Jaak. 2:17,26) Jaakobin kirje pyrkii torjumaan sellaista kristillisyyttä, joka on pelkkiä tyhjiä sanoja. Elävä usko vaikuttaa rakkauden kautta. (Gal. 5:6) Rakkaus ja teot eivät lisää mitään uskoon, sillä uskossa on kyse Kristuksen täydellisen pelastustyön omistamisesta. Se työ yksin riittää pelastukseemme. Mutta kun ihminen uskon kautta Kristukseen luetaan vanhurskaaksi ilman tekoja (Room. 4:5–6), hänessä alkaa myös pyhitys. Hän saa Pyhän Hengen asumaan sydämeensä. Henki vaikuttaa hänessä hedelmiään: rakkautta, iloa, rauhaa, pitkämielisyyttä, ystävällisyyttä, hyvyttä, uskollisuutta, sävyisyyttä, itsensähillitsemistä. (Gal. 5:22) Vanhurskaista teoista ihminen ”vanhurskautetaan” toisten ihmisten edessä, siis hän osoittautuu vanhurskaaksi ja hänet havaitaan vanhurskaaksi. Jumalan edessä kuitenkin pelastuksemme on armosta, lahjana, ei itsemme kautta, ilman tekoja, ettei kukaan

kerskaksi. (Ef. 2:8–9)

Kirjeessään Jaakob opastaa kristittyjä heidän uskonsa mukaisiin tekoihin. Käskyt hyvän tekemiseen auttavat Jumalan sanasta syntynyttä kristittyä (Jaak. 1:18) oikeaan vaellukseen siten, että ne toisaalta pitävät hänen vanhaa ihmistään kurissa, toisaalta ovat evankelisina kehotuksina hyvän tekemiseen. Me saamme, ja meidän pitää, kasvaa Jumalan käskyjen mukaisessa elämässä kohti pyhyttä. Se on Jumalan tahto ja hyvä tarkoitus. Siihen Jaakob opetuksellaan tähtää.

Jaakob opettaa: ”Puhdas ja tahraton jumalanpalvelus Jumalan ja Isän silmissä on käydä katsomassa orpoja ja leskiä heidän ahdistuksessaan ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta.” (Jaak. 1:27) Muistamme Jeesuksen sanat: ”minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne; minä olin alaston, ja te vaatetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni.” (Matt. 25:35–36) Nämä ovat joitakin esimerkkejä oikeista kristillisistä hyvistä teoista.



Jaakob opettaa myös ihmisten välisistä suhteista. Hän muistuttaa, ettei kristityn pitä katsoa henkilöön. Rikasta ei esimerkiksi pidä suosia köyhän kustannuksella: Jaakobin kuvaus asiasta kohdassa Jaak. 2:1–4 on elävä. Hän kirjoittaa paljon myös kielen hillitsemisestä. (Ks. esim. Jaak. 3:1–10) Jaakob opettaa: älkää panetelko ja tuomitko toisianne. (Jaak. 4:11) Hän varoittaa erityisesti kiivaudesta ja riitaisuudesta, jotka eivät ole viisautta. (3:14,16) Niiden vastakohdaksi on ”ylhäältä tuleva viisaus”, joka ”on ensiksikin puhdas, sitten rauhaisa, lempeä, taipuisa, täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä, se ei epäile, ei teeskentele.” (Jaak. 3:17) Meiltä usein puuttuu näitä ominaisuuksia. Jaakob kehottaa sellaista, jolta puuttuu viisautta, anomaan sitä Jumalalta. Isä antaa alttiisti ja soimaamatta. (1:5)

Kun puhutaan siitä, että uskovalla tulee olla hyviä tekoja ja hänen pitää pyhittyä, joku ahdistuu. Täytänkö minä kristityn mitan? Onko uskoni oikeaa? Jos oma pelastus huolettaa, vastaus ei ole ” yritä kovemmin”. Tällä käskyllä on paikkansa pyhityksen alueella torjumassa lihan laiskuutta – vaikka silloinkaan se ei saa johtaa lakihenkiseen suoritusmentaliteettiin. Mutta vanhurskauttamisen alueella, kun kysymme, miten minä syntinen voin kelvata Jumalan edessä, vastaus on: turvaudu Jumalan armoon Kristuksessa. Sen armon lupaukset ovat meillä sanassa ja sakramenteissa. Niistä etsimme lohdutusta ja saamme vakuutuksen pelastuksesta Kristuksen tähden. Hän on jo sovittanut kaikki syntimme ja antaa itsensä meille Vapah-tajaksi.

Vesa Hautala



Seitsemän diakonia

”Niinä päivinä, kun opetuslasten luku lisääntyi, syntyi hellenisteissä nurinaa hebrealaisia vastaan siitä, että heidän leskiänsä syrjäytettiin jokapäiväisessä avunannossa. Niin ne kaksitoista kutsuivat kokoon opetuslasten joukon ja sanoivat: ’Ei ole soveliasta, että me laiminlyömmme Jumalan sanan toimittaaksemme pöytäpalvelusta. Valitkaa sentähden, veljet, keskuudestanne seitsemän miestä, joista on hyvä todistus ja jotka ovat Henkeä ja viisautta täynnä, niin me asetamme heidät tähän toimeen. Mutta me tahdomme pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa.’ Ja se puhe kelpasi kaikelle joukolle; ja he valitsivat Stefanuksen, miehen, joka oli täynnä uskoa ja Pyhää Henkeä, ja Filippuksen ja Prokoruksen ja Nikanorin ja Timonin ja Parmenaan ja Nikolauksen, antiokialaisen käännynnäisen, ja asettivat heidät apostolien eteen, ja nämä rukoilivat ja panivat kätensä heidän päällensä.” (Apt. 6:1–6)

Me opimme tästä tekstistä mm. sen, että apostolit pitivät tärkeänä diakoniatyön järjestämistä. Tästä kohdastahan voimme päätellä, että alun perin apostolit organisoivat laupeuden työtä. Ilmeisesti heillä oli kuitenkin niin paljon Jumalan sanan julistamiseen liittyviä tehtäviä, että he eivät enää kunnolla kyenneet organisoimaan diakoniatyötä, minkä johdosta alkoi esiintyä väärinkäytöksiä leskien avustamisessa.

Apostolit eivät kuitenkaan olleet valmiita luopumaan diakoniatyöstä. Päinvastoin, koska he huomasivat, että heidän aikansa ei riittänyt laupeuden työn valvomiseen, he järjestivät asiat niin, että valittiin erikseen seitsemän miestä organisoimaan tätä työtä. Tämä siis osoittaa meille sen, että apostolit pitivät diakoniatyötä tärkeänä.

Näin tämä kohta opettaa meille sen, että diakoniatyö kuuluu olennaisena osana kristillisen uskon luonteeseen. Tämä on suuri haaste meidän kirkollemme, jonka resurssit ovat hyvin pienet. Kuitenkin tämä teksti kutsuu meitä miettimään, voimmeko me järjestää laupeuden työtä paremmin meidän seurakunnissamme.

Dani Puolimatka

Diakoniaa hyvinvointivaltiossakin

Suomessa me olemme tottuneet siihen, että valtio huolehtii vähäosaisista. Tämän ei kuitenkaan tulisi saada meitä kristillisenä seurakuntana ja kristittyinä ajattelemaan, että meidän ei tarvitsisi lainkaan huolehtia vähäosaisista. Ensinnäkin on niin, että Suomen valtio ei kykene huolehtimaan kaikista, jotka tarvitsevat apua. On paljon ihmisiä, jotka jäävät syystä tai toisesta valtion avun ulkopuolella. On siis paljon apua tarvitsevia ihmisiä jotka eivät saa apua. Näin meillä on kristittyinä velvollisuus mahdollisuuksiemme mukaan auttaa lähimmäisiämme. Toisaalta voi olla, että moni sellainenkin, joka on valtion avun piirissä, tarvitsee kuitenkin myös lisää apua.

Toiseksi, laupeuden työn tekeminen on tärkeää myös seurakunnan hyvinvoinnille. ”Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme.” (Ef. 2:10) Meissä kristityissä asuu uusi ihminen, joka on luotu tekemään hyviä tekoja. Rakkauden teot kuuluvat uuden ihmisen luontoon. Kun teemme rakkauden tekoja, silloin me elämme uuden ihmistemme mukaan. Jos seurakunnassa ei pyritä tekemään rakkauden tekoja, silloin ihmisten rakkaus näivetty ja kylmettyy ja se on vahingollista kristillisen seurakunnan hyvinvoinnille.

Kolmanneksi, rakastaessamme muita me heijastamme Kristuksen rakkautta heille. Siihen meidät on Kristuksen opetuslapsina kutsuttu. Meidän tulee omassa elämässämme heijastaa Kristuksen rakkautta. Meidän tulee rakastaa lähimmäistämme samankaltaisella rakkaudella, kuin Kristus on rakastanut meitä. Näin me myös vaelluksellamme todistamme muille ihmisille Kristuksesta ja hänen rakkaudestaan.

Diakoniatyötä ei voi siis ulkoistaa valtiolle, vaan kristityn elämään tulisi kuulua luonnostaan ajatus siitä, että hän auttaa hädässä olevia lähimmäisiään aina kun siihen tarjoutuu mahdollisuus.

Dani Puolimatka

Vaatteet ja elatus riittävät

Apostoli Paavali opettaa oikeasta elämänasenteesta: ”Suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa. Sillä me emme ole maailmaan mitään tuoneet, emme myöskin voi täältä mitään viedä; mutta kun meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin. Mutta ne, jotka rikastua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja paulaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka upottavat ihmiset turmioon ja kadotukseen. Sillä rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla.” (1 Tim. 6:6–10)

Lähtökohdiksi apostoli esittää jumalisuuden eli uskon Vapahtajaan ja siihen liittyvän luottamuksen, että Jumala pitää huolen omistaan. Tällaiselle uskolle rakentuu tyytyväisyys siihen, että ihmisellä on elatus ja vaatteet.

Syvemmin katsoen tyytyväisyys elatukseen ja vaatteisiin perustuu uskon päämäärän käsittämiseen. Tämä elämä on väliaikaista. Ajalli-

sen elämän olosuhteet eivät muutu paratiisiksi sen paremmin yksilön kuin yhteiskunnankaan tasolla. Jos joku pyrkii tämän katoavan elämän ehdoilla hankkimaan itselleen loistokkaita oloja, hän on vaarassa langeta monenlaisiin kiusauksiin. Apostoli viittaa niihin, ei kuitenkaan yksityiskohtaisesti kuvaillen, vaan todeten, että tällaisen elämän johdonmukainen päämäärä on uskon menettäminen ja kadotus.

Edellä kuvattu varoitus liittyy ahneuteen ja sen mukaiseen toimintaan. Jumalan sana ei kuitenkaan kiellä sitä, että uskovallakin ihmisellä olisi omaisuutta. Aabrahamilla oli rikkautta varsin paljon. Samoin Job oli rikas ennen koetuksiaan ja niiden jälkeen. Job kirjoitti: ”Jos minä panin uskallukseni kultaan ja sanoin hienolle kullalle: 'Sinä olet minun turvani', – – niin olisi sekin raskaasti rangaistava rikos, sillä minä olisin kieltänyt korkeuden Jumalan.” (Job 31:25,28) Omaisuuden hankkiminen työllä ja sen omistaminen ei siis sinänsä ollut väärin, vaan Job olisi toiminut



uskon vastaisesti, jos hän olisi turvautunut omaisuuteensa.

Myös apostolisissa seurakunnissa oli joitakin varakkaita henkilöitä. Jonkinasteista varakkuutta edellytti se, että koko seurakunta saattoi kokoontua yksityiskodissa, kuten oli esimerkiksi Arkippuksen kodissa (Filem. 1:2). Erityisesti niille, joille Jumala on antanut varallisuutta, kuuluu kehoitus käyttää samaansa maallista hyvää Jumalan seurakunnan parhaaksi samoin kuin köyhien auttamiseksi. Apostoli kirjoitti: ”Kehoitetaan niitä, jotka nykyisessä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät ylpeilisi eivätkä panisi toivoansa epävarmaan

rikkauteen, vaan Jumalaan, joka runsaasti antaa meille kaikkea nautittavaksemme, kehoitetaan heitä, että tekevät hyvää, hyvissä töissä rikkastuvat, ovat anteliaita ja omastansa jakelevat.” (1 Tim. 6:17,18)

Jumala on kaiken hyvän lähde. Tätä ajallista elämää varten hänen tahtonsa on antaa meille elatus ja vaatteet. Nämä riittävät uskovalle ajallisen elämän ajaksi. Jollekin Jumala voi antaa enemmän maallista hyvää kuin toiselle. Tätä ajallista hyvää Jumala kehottaa käyttämään erityisesti heikompiensaisten hyväksi ja Jumalan sanan levittämiseksi.

Kimmo Närhi

Oikeassa oleminen ja lähimmäisen rakastaminen

Miten oikeasta opista kiinni pitäminen ja lähimmäisen rakastaminen liittyvät yhteen? Asioiden yhteys on mitä kiintein. Jumala on antanut sanassaan oikean opin meidän autuuttamme ja kaikkien ihmisten autuutta varten. Oikean opin ytimenä on Kristus ja hänen pelastustekonsa. Kaikki muu liittyy siihen, että Jumala on antanut syntisille Vapahtajan. Näin oikean opin mukainen seurakuntatoiminta, julkinen opetus ja myös lähimmäisen neuvominen on mitä suurinta lähimmäisen rakastamista. Jumalan sana on meidän ja toisten käytössä, jotta saamme iankaikkisen elämän.

Erityisiä kysymyksiä nousee siitä, millä tavoin oikeaa oppia pidetään esillä. On tärkeää huomata opin jumalallinen alkuperä ja se, että Jumala on antanut sanansa meille lahjaksi ilman omaa ansiotamme. On siis väärin ajatella tai puhua niin, että oikean opin omistaminen tekisi ihmisestä toisia parempia. Myös sinänsä oikea tieto siinä tapauksessa, että sitä käytetään oman itsen korostamiseksi, on väärässä käytössä.

Oikeassa opissa pysymisen ja rakkauden yhdistämiseksi käytännössä on muistettava Jumalan sanan ja sen opin tarkoitus. Sana osoittaa jokaisen synnin. Tämän tähden Jumalan käskyihin tehtävät muutokset on torjuttava. Evankeliumi osoittaa Jumalan armon Kristuksessa. Tästä syystä on pidettävä kiinni Jumalan sanan vapaasta armolupauksesta ja siitä, että autuus omistetaan yksin uskon kautta Jeesukseen.

Yksityiskohtaisemmat kysymykset, kuten lasten kastamisen tarpeellisuus ja se, että usko on Jumalan lahjaa eikä ihmisen oman päätöksen tuotosta, saavat selvityksensä perustavista lähtökohdista käsin. Ihminen on luonnostaan kyvytön pelastamaan itseään ja siis kokonaan Jumalan armosta riippuvainen. Jumalan lapseksi pääseminen ja perille taivaaseen tuleminen yksin Jumalan lahjaa. Opin merkityksen käsittäminen niin, että kukin opinkohta selvittää Jumalan sanaa autuaaksi tulemisemme tarkoituksessa ja siten, että varjeltuisimme muilta teiltä, on hyödyksi, jotta voimme iloisin ja vakain mielin pitäytyä oikeaan oppiin ja pitää sitä esillä toisia rakastaen heidänkin autuuttaan varten.

Ristiriita: Luuk. 14:26, 1 Tim. 5:8?

"Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoan ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämänsäkin, hän ei voi olla minun opetuslapseni." (Luuk. 14:26) *"Mutta jos joku ei pidä huolta omaisistaan ja varsinkaan ei perhekuntalaisistaan, niin hän on kieltänyt uskon ja on uskotonta pahempi."* (1. Tim. 5:8)

Joku saattaisi ajatella, että nämä kaksi Raamatun kohtaa ovat keskenään ristiriitaisia. Kuitenkin, kun katsomme kumpaakin jaetta asia-yhteydessään, ei mitään ristiriitaa ole. Ensinnäkin, Jeesus puhuu Luukkaan evankeliumissa siitä, kuka voi olla hänen opetuslapsensa. Monet ovat ihmetelleet sitä, että Jeesus sanoo tässä, että hänen opetuslapsensa tulisi "vihata" sukulaisiaan ja jopa omaa elämänsä. Kuitenkin tässä on hyvä huomata se, että alkukielessä kreikassa kyseistä sanaa voi käyttää myös merkityksessä "rakastaa vähemmän". Kun otamme huomioon tämän lisäksi kaiken muun, mitä Raamattu opettaa siitä, miten ihmisen tulisi suhtautua esimerkiksi omiin vanhempiinsa, on ilmeistä, että Jeesus ei tarkoita tässä sitä, että ihmisen tulisi vihata esimerkiksi omia vanhempiaan, vaan rakastaa heitä vähemmän kuin Jeesusta.

Jeesus sanookin samassa yhteydessä: "Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni." (Luuk. 14:33)

Tässä yhteydessä Jeesuksen on siis tarkoitus sanoa, että jos joku haluaa olla hänen opetuslapsensa, hänen tulee rakastaa Jeesusta enemmän kuin mitään muuta. Ihmisen tulee olla valmis luopumaan kaikesta Jeesuksen seuraamisen tähden. Jeesuksen opetuslapsen tulee siis olla valmis esimerkiksi siihen, että kääntyessään kristityksi hänen perheensä hylkää hänet. Monet joutuvatkin kokemaan tämän, esimerkiksi monet muslimit.

Paavali puhuu puolestaan ensimmäisessä kirjeessään Timoteukselle siitä, kenet tuli hyväksyä seurakunnan leskien luetteloon ja siten seurakunnan avustuksen piiriin. Tässä yhteydessä Paavali kirjoittaa, että jos jollain leskellä on elossa olevia omaisia, hänen omiensa tulisi pitää huolta hänestä. Paavali painottaa sitä, että omaisista huolehtiminen kuuluu kristityn velvollisuuksiin.

Nämä kaksi kohtaa puhuvat siis eri asioista. Näin nämä kohdat eivät ole millään tapaa keskenään ristiriidassa, vaan päinvastoin täydentävät toisiaan.

Dani Puolimatka

Jumala kruunaa tekonsa

Kun meiltä luterilaisilta kysytään, ansaitsemmeko hyvillä teoillamme mitään, en ihmettelisi, jos kukin meistä tokaisisi aivan saman tien: emme tietenkään! Ehkä joku voisi vielä lainata perään raamatunkohtaa: ”kun olette tehneet kaiken, mitä teidän on käsketty tehdä, sanokaa: 'Me olemme ansiottomia palvelijoita; olemme tehneet vain sen, minkä olimme velvolliset tekemään'” (Luuk. 17:10). Vastauksemme ei olisi kuitenkaan täysin oikea. Tarkoitus vastauksen takana olisi hyvä, mutta se ei huomioisi kaikkea sitä, mitä Raamattu, luterilaiset tunnustuskirjat ja luotettavat opettajat opettavat aiheesta.

Franz Pieper kirjoittaa dogmatiikassaan: ”Raamattu ei puhu ainoastaan kristittyjen hyvien tekojen palkasta (1. Kor. 3:8), vaan myös niiden suuresta palkasta (Matt. 5:12; Luuk. 6:23 - 35). Siksi ei ole annettava 'palkka' -sanon väärinkäytön estää sitä käyttämästä. Pysyäksemme Raamatun sanoissa me siis avoimesti opetamme julkisuudessa ja yksityisesti, että Jumala palkitsee kristittyjen hyvät teot jo täällä ajassa, mutta varsinkin iankaikkisuudessa (1. Tim. 4:8; Luuk. 14:14). Maailmalle ei ole suotu sitä armoa, että se käsittäisi ja palkitsisi kristittyjen hyvät teot, esimerkiksi evankeliumin saarnaamisen maailmassa, rukouksen ja esirukouksen (Luther, St. L. IX, 443; W.A. 401, 516). Näissä oloissa Jumala ei voi jättää kristittyjen hyviä tekoja palkitsematta.” (2. laitos, s. 401. Suom. Heikki Koskeniemi. SLEY 1995)

Kirkkoisä Augustinus kirjoittaa kauniisti, että kun Jumala palkitsee hyvät tekomme, hän ainoastaan kruunaa ansionsa. Siinä armopalkassa, jonka Jumala antaa meille viimeisen päivänä, Jumalan nimi tulee ylistetyksi: hän saa kunnian siitä, mitä on vaikuttanut meidän kauttamme täällä ajassa. Silloin emme käy vaatimaan Jumalalta mitään, vaan tunnustamme olevamme täysin ansiottomia kaikkeen hänen hyvyyteensä. Silti hän haluaa sulasta laupeudestaan palkita ne teot, joita olemme Jumalan armon avulla täällä tehneet. Sitä, mitä tarkkaan ottaen saamme, Raamattu ei juuri kerro.

Armopalkka perustuu sille, mitä Kristus on tehnyt edestämme. Ei olisi mitään palkkaa, ellei meillä ensin olisi rauhaa Jumalan kanssa. Tämän rauhan on Kristus yksin hankkinut pyhällä elämällään, kärsimisellään



ja kuolemallaan. Emme voi koskaan varsinaisesti ansaita Jumalan edessä mitään. Emme voi vaatia häneltä mitään vastineeksi teoistamme. Kaikki teot, joilla yritämme päästä Jumalan armon alle, ovat kirottuja. Voimme tulla vain Kristuksen sovitustyön turvissa hänen eteensä. Mutta samalla meitä saa innostaa hyväntekemiseen se, että Jumala näkee niin arvokkaiksi omiensa teot sulassa hyvydessään, että hän haluaa palkita ne! Iankaikkisuudessa saamme yhdessä iloita siitä, mitä hän on halunnut laupeudessaan kullekin meistä antaa.

Mika Bergman

Hartaus:

Tekosi ovat Jeesukselle tärkeitä

Matt. 25:40 ”Niin Kuningas vastaa ja sanoo heille: ”Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.””

Viimeisenä päivänä meidät kaikki asetetaan Kristuksen tuomioistuimen eteen. Tuomari erottaa lampaat ja vuohet toisistaan. Jälkimmäiset hän tuomitsee iankaikkiseen kadotukseen, joka on valmistettu perkeleelle ja tämän enkeleille. Lampaansa Vapahtaja kutsuu kuitenkin iankaikkiseen elämään. Perusteena päätökselleen hän mainitsee monia hyviä tekoja, joita lampaat tekivät hänelle ajassa. Lampaat ihmettelevät, milloin he olivat muka tehneet Vapahtajalle hyvää, mutta tämä vastaa, että kaiken, minkä he ovat tehneet uskonveljilleen ja -sisarilleen, eli vähimmille veljilleen, sen he ovat tehneet hänelle.

Uskon, että olet ennenkin kuullut, että tuomiolla uskovien hyvät teot ovat todisteena siitä, että he ovat uskoneet Jeesukseen. Oikea uskohan tuottaa hedelmää. Kun Kristus tuomitsee meidät, hän tuomitsee meidän tekojemme mukaan eikä niiden tähden. Emme ansaitse iankaikkista elämää, vaan saamme sen lahjana, mutta koska usko tuottaa välttämättä hyviä tekoja, Vapahtaja voi tehdä erottelun lampaiden ja vuohtien välillä nostaten hyvät teot esille perusteeksi tuomiolleen.

Oletko koskaan miettinyt, miksi tämä kohtaus on kuvattu Raamatussa? Sitähän ei ole kirjoitettu sen takia, että saisimme tarkan tiedon, mitä tuomiolla sanotaan. Nähdäkseni kertomus on mukana ainakin sen vuoksi, että se korostaa uskonveljien ja -sisarten rakastamisen tärkeyttä. On hurjaa, että ihan tällaiset pienet uskon teot, saavat niin suuren merkityksen Kristuksen tuomioistuimen edessä. Tämä korostaa sitä, kuinka tärkeinä ja arvokkaina Vapahtaja näkee sen, että rakastamme uskonsisariamme tehden heille hyvää.

Tänään Vapahtaja kutsuu seuraamaan itseään. Hän kutsuu sinut rakastamaan erityisesti niitä, jotka ovat samaa uskon perhettä kanssasi. Koska olet Isän siunattu, koska sinulle on jo iankaikkisuudesta valmistettu paikka Jumalan valtakunnassa, koska olet saanut kaikki syntisi anteeksi Vapahtajasi uhrautuvan rakkauden tähden, levitä pelastuksen iloa tehden hyvää niille vähimmille veljille, joita Jumala on suonut elämäsi!

Mika Bergman



Rakas Herra Jeesus, tunnustan sinulle, että olen pitänyt halpana nimesi, kun olen tehnyt syntiä lähimmäistäni vastaan ajatuksin, sanoin ja teoin. Minun rakkaudettomuuteni tähden sinun pyhä nimesi on tullut häväistyksi. Olen täysin arvoton kaikkeen siihen, mitä olet minulle uskonut.

Tiedän ansainneeni iankaikkisen vihasi, mutta rukoulen kuitenkin sinua Vapahtajani. Sanaasi vedoten pyydän: pese pois kaikki syntini. Vaateta minut viattomuutesi. Älä lue minulle syyksi syntejäni, vaan olkoon sinun pyhin ansiosi ainoa vanhurskauteni. Älä hylkää minua, koska olet pyhässä kasteessa luvannut olla kanssani.

Anna minulle Pyhä Henkesi. Anna minulle se rakkaus, jota kylmästä sydämeistäni ei löydy. Vaikuta minussa iloa, rohkeutta ja viisautta, että julistaisin sinun ihmeellisiä tekojasi sekä sanoin että teoin. Ole Herra sinä voimani heikkoudessani. Aamen.

Mika Bergman

Romanikerjäläisistä

Kysymykseen romanikerjäläisistä liittyy paljon sellaista, mikä ei ole kirkon erikoisalaa. On yhteiskunnallisia ja käytännöllisiä kysymyksiä, joista voi olla eri mieltä ilman, että kyse olisi opin erimielisyydestä. Kristityt on kutsuttu toimimaan Jumalan rakkauden mukaan ja soveltamaan hänen ilmoittamaansa muuttumatonta totuutta muuttuvassa maailmassa parhaan ymmärryksensä mukaan.

Aina, kun mietimme, miten toisia ihmisiä pitäisi kohdella, lähökohtana tulee olla lähimmäisenrakkaus. Se tarkoittaa, että pyritään toimimaan lähimmäisen parhaaksi. Minkään ratkaisun perustana ei saisi olla viha tai paha epäluulo, vaikka asioita on oikein arvioida järkevästi.

Raamattu opettaa paljon almujen antamisesta eli vapaaehtoisesta taloudellisesta avunannosta tarvitseville. Sitä ei pidä ymmärtää kapeasti pelkästään rahan antamisena. Kirjoitusten opettamia yleisiä periaatteita kristitty voi soveltaa myös miettiessään kysymystä romanikerjäläisistä. Raamatun opetus aiheesta on arvokasta ja tärkeää tuntea myös yleisesti.

Merkittävä luterilainen teologi Martin Chemnitzin (1522–1586) kokoaa Raamatun opetusta aiheesta teoksessaan *Loci Theologici*.

Seuraavassa on Chemnitzin ansio-kasta esitystä hyödyntäen hieman almujen antamisen raamatullisista periaatteista.

Antamisen tulee lähteä uskosta ja rakkaudesta. Kristus, joka meidän tähtemme tuli köyhäksi, on tämänkin hyvän teon vaikuttaja. (1 Kor. 8:9) Rakkauden todeksi eläminen elämässämme tapahtuu Kristuksen esimerkin mukaan.

Kyse on vapaaehtoisesta antamisesta, laupeudenteosta. Chemnitz opettaa, että esivallalle maksettavat verot, tullit ym. maksut eivät ole almuja, koska ne ovat velvollisuus, eivät laupeuden teko. (Room. 13:7) Sama koskee Chemnitzin mukaan myös saarnaajalle maksettavaa palkkaa.

Apua annetaan tarvitseville. On oikeastaan vain kahdenlaisia ihmisiä: niitä, jotka tarvitsevat almuja ja niitä, jotka antavat niitä. Lesken ropo näyttää, että antaminen ei ole vain erityisen rikkaita varten. Toisaalta ihminen voi joskus kuulua yhtä aikaa toisissa asioissa apua tarvitseviin ja toisissa sitä antaviin.

Avun antamiseen liittyy tietty järjestys. Ensimmäiseksi on pidettävä huolta omasta perhekunnastaan. (1 Tim. 5:8). Seuraavaksi kehoitetaan pitämään huolta uskonveljistä ja sisarista: ”tehkäämme hyvää kaikille, mutta varsinkin uskonveljille”. (Gal. 6:10). Sitten Raamattu mainitsee meitä lähellä olevat ihmiset. (5 Moos. 15:7) Seuraavaksi mainitaan muuka-



laiset ym. (Matt. 25:35) Lopuksi on pidettävä huolta vihollisistakin: ”jos vihamiehelläsi on nälkä, ruoki häntä”. (Snl. 25:21, Room. 12:20)

Kaikkia ei voi auttaa, mutta avuksi voi olla varsinkin niille, jotka Jumala asettaa eteemme; Chemnitz viittaa Jeesuksen vertaukseen laupiaasta samarialaisesta. Autamme erityisesti niitä, joihin meitä yhdistävät ajan, paikan ja muut siteet ja erilaiset tilanteet.

Antamiseen kuuluu myös oikea arviointi. Sen tulee olla vastuullista. Keskeinen kysymys on, auttaako antaminen vai ei. Niiden, joille se on mahdollista, tulisi elättää itsensä omalla työllään. (2 Tess. 3:10) Lähimmäisenrakkauden mukaan päämääränä on toisen ihmisen todellinen paras. Jos on selvää, että raha menee väärään tarkoitukseen,

antaminen ei ole viisasta tai oikein. Joskus on tilanteita, joissa on parempi antaa muuta kuin rahaa.

Kaikkia ei ole myöskään mahdollista auttaa. On hyvä priorisoida hyväntekeväisyyttään, siis miettiä, mihin rahansa laittaa.

Almuja annetaan sen mukaan, kuin oma sydän vaatii, ”ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa.” (1 Kor. 9:7) Uudessa liitossa ei ole kymmenyksiä tai muuta tarkasti asetettua antamisen määrää.

Näiden Raamatun antamien periaatteiden valossa kristitty voi miettiä omaa antamistaan. Suokoon Jumala meille viisaan ja rakastavan sydämen, ettemme kulkisi tarpeessa olevan lähimmäisen ohi, vaan osaisimme oikein tunnistaa apua tarvitsevat ja auttaa heitä.

Vesa Hautala

Turvapaikanhakijat

Viime vuoden aikana Suomeen saapui 32 476 turvapaikanhakijaa. Eurooppaan heitä saapui yhteensä yli puoli miljoona. Tänä vuonna määrä voi olla vielä paljon suurempi. Euroopan maat joutuvat yhdessä miettimään kuumeisesti, miten kriisi saataisiin ratkaistua.

Tuskin kukaan meistä on viimeisen vuoden aikana ollut mielessään kysymättä: miten minun pitäisi suhtautua turvapaikanhakijoihin? Vastaus voi vaikuttaa hyvin monimutkaiselta, koska tilanteeseen liittyy monia näkökulmia. Sanoisin kuitenkin, että vastaus on loppujen lopuksi hyvin yksinkertainen: ihmisinä – ihmisinä, jotka Jumala on hyvydessään luonut, joiden puolesta Kristus on vuodattanut verensä ja joiden sydämissä Pyhä Henki haluaa vaikuttaa uskon Jeesuksen ristintyöhön. Yksilötasolla meidän on noudatettava vuorisaaunan opetusta ja suhtauduttava rakkaudellisesti kaikkiin. Meidän tulee auttaa niitä, jotka ovat puutteessa ja hädässä. Meidän tulee rukoilla heidän puolestaan. Meidän tulee olettaa heistä hyvää eikä tuomita kaikkia sen takia, että joukossa voi olla myös niitä, joiden aiheet ovat kyseenalaisia. Jo kahdeksas käskykin velvoittaa meitä olettamaan toisista hyvää, ellei ole erittäin painavia perusteita muuhun.

Kun siirrytään yksilötasosta valtiotasolle, tilanne on monimutkaisempi. Jumalan sananhan mukaan esivallan tehtävänä on yhteiskunnallisen rauhan ylläpitäminen (Room. 13:1–4). Siksi voi olla perusteltua ajatella, että valtio ei voi vain ottaa kaikkia vastaan, jos näkee, että se lisää yhteiskunnallista rauhattomuutta. Koska demokratiassa kansa äänestää ja vaikuttaa valtion linjaan näissäkin asioissa, monet meistä joutuvat miettimään asiaa myös muutenkin kuin yksilön näkökulmasta. Tällaisen pohdinnan tarkempi paikka ei ole kuitenkaan tässä lehdessä, vaan sen foorumi on muualla.

Edessämme on todennäköisesti haastava vuosi. Johtakoot sen tuomat vaikeudet meitä rukoukseen ja muunlaiseen lähimmäisen rakastamiseen. Rukousaiheenamme olkoon erityisesti muslimimaista tulevien pelastuminen. Mikä siunaus se onkaan, jos monet, jotka eivät voi kuulla kotimaassaan evankeliumia, voivat kuulla sen täällä!

Mika Bergman

LAPSILLE

Liiton merkki

Viimeksi kuulit, millaisen liiton Jumala teki Aabrahamin kanssa. Jumala puhui edelleen Aabrahamille: ”Ja tämä on minun liittoni sinun ja sinun jälkeläistesi kanssa; pitäkää se: ympärileikatkaa jokainen miehenpuoli keskuudessanne. Se olkoon liiton merkki meidän välillämme, minun ja teidän. Ympärileikkattakoon jokainen poikalapsi teidän keskuudessanne kahdeksan päivän vanhana.”

Kuuntelehan nyt tarkasti, että ymmärrät! Kaikki ihmiset polveutuvat Aadamista, joka oli mies. Aadam on kaikkien ihmisten ensimmäinen isä. Ja kun Aadamista tuli syntinen ja hänen täytyi kuolla, niin kaikki ihmiset ovat nyt tulleet syntisiksi ja heidän täytyy kuolla. Nyt rakas Jumala oli kuitenkin tehnyt Aabrahamin kanssa liiton, että rakas Vapahtaja polveutuisi hänestä ja lunastaisi kaikki ihmiset. Ja liiton merkinä oli se, että Aabrahamin kansan jokaiselta pieneltä poikalapselta leikattiin pois pieni palanen ihoa. Silloin vuoti verta ja pieni poika itki. Sen piti osoittaa, että kaikkien ihmisten täytyy itkeä ja kuolla, koska he ovat syntisiä. Mutta sen kuului näyttää, että pahat synnit ja myös kuolema otettaisiin pois meiltä ihmisiltä. Se tapahtuisi sen kautta, että rakas Vapahtaja tulisi ja meidän puolestamme kärsisi, vuodattaisi verensä ja kuolisi. Niin ympärileikkauksen tuli olla sen liiton merkinä, jonka Jumala teki Aabrahamin ja hänen kansansa kanssa.

Nyt rakas Vapahtaja on jo kauan sitten tullut ja lunastanut meidät synnistä ja kuolemasta. Nyt ei ole enää käsketty ympärileikkausta. Nyt kaikki pienet lapset tulee kastaa vedellä. Niin rakas Jumala pesee synnin ja kuoleman meistä pois rakkaan Vapahtajan verellä, jonka Vapahtaja on vuodattanut meidän puolestamme.

Rukous:

Rakas Vapahtaja, myös minut on kastettu vedellä, ja kaikki minun syntini on pesty pois, ja minä tulen taivaaseen. Tämän liiton sinä, rakas Jumala, olet tehnyt kanssani kasteessani. Aamen.

Saaraista tulee Saara

Abramia piti alkaa kutsua Aabrahamiksi. Abram tarkoittaa ”suurta isää”, mutta Aabraham ”kansojen isää”. Niin Saaraitakin piti alkaa kutsua Saaraksi. Saarai merkitsee ”ruhtinattareni”, mutta Saara ”kansojen ruhtinatar”. Kuuntelehan, miten näin kävi.

Kun Jumala teki liiton Aabrahamin kanssa, hän sanoi vielä: ”Älä kutsu vaimoasi Saaraita enää Saaraiksi, vaan Saara olkoon hänen nimensä. Ja minä siunaan häntä ja annan hänestäkin sinulle pojan; niin, minä siunaan häntä, ja hänestä tulee kansakuntia.” Niin Aabraham lankesi kasvoillensa ja naurahti, sillä hän ajatteli sydämessään: ”Voiko satavuotiaalle syntyä poika, ja voiko Saara, joka on yhdeksänkymmenen vuoden vanha, vielä synnyttää?” Ja Aabraham pyysi rakkaalta Jumalalta, että Ismael saisi olla se poika, josta suuret kansat ja rakas Vapahtaja polveutuisivat.

Mutta Jumala sanoi: ”Totisesti, sinun vaimosi Saara synnyttää sinulle pojan, ja sinun on pantava hänen nimekseen Iisak, ja minä teen liittoni hänen kanssaan iankaikkiseksi liitoksi hänen jälkeläisillensä.” Sitten Jumala sanoi, että myös Ismaelista polveutuisi suuri kansa, ”mutta”, Jumala sanoi, ”liittoni minä teen Iisakin kanssa, jonka Saara sinulle synnyttää tähän aikaan tulevana vuonaa.” Iisak tarkoittaa: ”hän nauraa”, koska Aabraham oli nauranut.

Sitten Jumala lakkasi puhumasta Aabrahamin kanssa ja kohosi hänen luotaan taivaaseen.

Ja Aabraham ympärileikkasi kaikki perheensä miespuoliset jäsenet. Aabraham oli 99 vuotias, ja Ismael oli 13-vuotias, kun hänet ympärileikattiin. Aabraham uskoi lujasti, mitä rakas Jumala oli sanonut, ja sanoi aamen Jumalan sanaan.

Rukous:

Rakas Jumala, kaikki, mitä sinä sanot ja lupaat, se on aamen, se tarkoittaa: varmasti totta. Anna minulle Pyhä Henkesi, että minä uskon kaiken lujasti ja sanon: se on varmasti totta. Aamen.

Jeesuksen raskas työpäivä Kapernaumissa

Aamulla hänen asunnollaan kirjanoppineet pilkkaavat Jeesusta ja hän vastaa heille

Eräänä aamuna paljon kansaa tuli sen talon eteen, jossa Jeesus asui. Jeesus meni heidän luokseen ulos eikä hän ollut vielä syönyt mitään. Ja ne, jotka olivat talossa, halusivat ottaa hänet huostaansa, sillä he sanoivat: hän menee tainnoksiin.

Mutta silloin hänen luokseen tuotiin riivattu, jonka riivaaja oli tehnyt sokeaksi ja mykäksi. Jeesus paransi hänet, niin että hän pystyi jälleen näkemään ja puhumaan. Kaikki kansa hämmästyi suuresti ja sanoi: ”Eiköhän tämä ole Daavidin poika, Messias, Kristus?”

Mutta siellä oli kirjanoppineita, jotka olivat tulleet Jerusalemissa. Kun he kuuluivat kansan puhuvan niin, he sanoivat: ”Hän ajaa riivaajia ulos Beelsebulin, riivaajien päämiehen, voimalla.” Mitä kauheaa pilkkaa! He halusivat, ettei kansa uskoisi Jeesukseen.

Jeesus vastasi heille avoimesti, niin että kaikki kansa kuuli.

Ensin hän osoitti, miten mieletöntä ja typerää heidän puheensa oli. Hän sanoi: ”Miten voi saatana ajaa ulos saatanan? Ja jos jokin valtakunta riitautuu itsensä kanssa, ei se valtakunta voi pysyä pystyssä. Ja jos jokin talo riitautuu itsensä kanssa, ei se talo voi pysyä pystyssä. Ja jos saatana nousee itseänsä vastaan ja riitautuu itsensä kanssa, ei hän voi pysyä, vaan hänen loppunsa on tullut. Miten hänen valtakuntansa voi pysyä pystyssä? Tehän sanotte minun Beelsebulin voimalla ajavan ulos riivaajia.”

Sitten hän sanoi: ”Jos minä Beelsebulin voimalla ajan ulos riivaajia, kenenkä voimalla sitten teidän lapsenne ajavat niitä ulos? Niinpä he tulevat olemaan teidän tuomarinne.” Uskovat Isarelin lasten joukossa ajoivat myös riivaajia ulos. Halusivatko kirjanop-

LAPSILLE

pineet siis sanoa, että he myös tekivät sen Beelsebulin voimalla? Eivät. Miksi he sitten sanoivat, että Jeesus ajoi riivaajia ulos Beelsebulin voimalla? Niin heidän omat israelilaisensa tuomitsivat heidät sellaisen pilkan tähden.

Sitten Jeesus sanoi: ”Mutta jos minä Jumalan sormella ajan ulos riivaajia, niin onhan Jumalan valtakunta tullut teidän tyköne.” Kirjanoppineet pilkkasivat Jeesusta tahallaan. He eivät itse uskoneet, että hän ajoi riivaajia ulos Beelsebulin voimalla. He tiesivät aivan hyvin, että hän teki sen Jumalan ”sormella”, Jumalan Hengellä ja voimalla ja Jumalan käskystä. Ja mitä Jeesus sanoi ja saarnasi? Hän saarnasi, että hän oli luvattu Messias ja että hän toisi heille Jumalan valtakunnan. Jos se olisi ollut vale, olisiko hän voinut ajaa riivaajia ulos? Olisiko Jumala ollut hänen kanssaan? Niin kaikkien täytyi nähdä, että hän todella oli Vapahtaja ja toi heille Jumalan valtakunnan.

Ja Jeesus puhui vertauksen: ”Kun väkevä aseellisena vartioitsee kartanoaan, on hänen omaisuutensa turvassa. Mutta kun häntä väkevämpi karkaa hänen päällensä ja voittaa hänet, ottaa hän häneltä kaikki aseet, joihin hän luotti, ja jakaa häneltä riistämänsä saaliin.” Jeesus on se väkevämpi, joka on käynyt väkevän pahalaisen kimppuun ja voittanut hänet. Jeesus ottaa pahalaiselta kaiken voiman pois ja vapauttaa meidät hänen vallastaan. Jeesus on luvattu Vaimon Siemen, joka murskaa pahalaisen pään. (1 Moos. 3:15)

Niin Jeesus aivan avoimesti koko kansan edessä käänsi pahojen kirjanoppineiden pilkan heitä itseään vastaan.

Rukous.

Oi Jeesus, kuinka sinun jumalattomat vihollisesi pilkkaavat sinua! Mutta minä tunnen sinut ja uskon sinuun ja rakastan sinua, sinä Vapahtajani. Aamen.

Tauno Olavi Marjomaa 1925–2016

Seurakuntamme jäsen Tauno Marjomaa sai kaipaamansa kutsun taivaan kotiin. Hän oli syntynyt Paavolassa, jossa myös vietti lapsuutensa ja nuoruutensa suuren perheen nuorimpana lapsena. Hänen aikuistumisensa kynnykselle osui toinen maailmansota. Tauno oli valmis lähtemään isänmaata puolustamaan, mutta häntä ei pienen kokonsa vuoksi otettu siihen tehtävään.

Joitakin vuosia sodan jälkeen Tauno Marjomaa muutti Pohjois-Amerikkaan, ja vietti Kanadassa ja Yhdysvalloissa useita vuosikymmeniä. Siellä hän myös tuli epäsuorasti seurakuntiemme yhteyteen. Hän oli New Yorkissa toimineen suomenkielisen Betania-seurakunnan jäsen, jonka pastorina toimi Rupert Efraimson. Elantonsa Tauno Marjomaa hankki pääosin taloja rakentaen.

Tauno Marjomaa muutti Suomeen runsaat kymmenen vuotta ennen kuolemaansa, ensin Tampereelle ja sitten lähemmäs sukulaisiaan Ouluun. Tänä aikana hän oli uskollisesti paikalla jumalanpalveluksissa ja leireillä niin kauan kuin voimat sallivat. Viimeisinä vuosinaan hoitokodissa hän sai nauttia hyvästä hoidosta. Loppuun saakka hän mielellään kuuli Jumalan sanaa ja antoi myös hiljaiseen ja tyytyväiseen tapansa vierailijoitakin rohkaisevan uskontunnustuksen.

Kimmo Närhi

*Mä taivaaseen kaipailen Jeesuksen luo.
Ei lepoa sielullein maailma suo.
On elämäni täällä rauhaton
Siks kaipaan päästä luokses lepohon, lepohon.
Oi autuutta ihanaa, taivahan oi,
kun katsella Jumalaa ainiaan voi.
Ja lauleloita kuulla enkelein,
joit Herran kiitokseksi veisataan, ainiaan.
Kun saapunet Herrani noutamahan
mun kaipaavan sieluni kunniahan.
Niin silloin päättyy kaipaus kokoaan.
Mä Jeesukseni luona levon saan, ainiaan.*

Ebba-mummin muistikirjasta

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2016	€
Aamoksen kirja, käännös ja selitys (M. Säreä)	2,50
Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys (G. Stockhardt)	30,00
Apostoli Pietarin ensimmäisen kirjeen selitys (G. Stockhardt)	20,00
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00
Erliaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkolittoja (A. A. Uppala)	1,00
Helmiä (E. Voima, O. Lappalainen)	4,00
Herrani elää (R. Efraimson)	20,00
Iso katkismus, ven.-kiel. (M. Luther)	12,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (M. Säreä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (G. A. Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (M. Säreä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (G. A. Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C. F. W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (M. Säreä)	1,50
Kirkkokysymys (A. A. Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. M. Säreä)	1,50
Kolossan seurakunta (M. Säreä)	2,50
Kristinoppi, (englannin-, igbon-, latvian-, liettuan-, ruotsin-, suomen-, venäjän-, vironkielinen) ..	12,00
Kristuksen kuuliaisuus (M. Säreä)	8,50
Kristus meidän edestämme - Teesejä vanhurskauttamisesta (M. Säreä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (M. Säreä)	3,50
Kärsivälliset ahdistuksessa - Lohdutusta sairaille ja masentuneille	5,00
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (M. Säreä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (M. Säreä)	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, ven.-kiel.	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), ven.-kiel.	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori <u>Patialan</u> muistelmiin (A. A. Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C. F. W. Walther)	17,00
Paavali pakanain apostoli (T. Matikainen)	8,00
Paikallisseurakunta (C. F. W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (G. A. Aho)	0,50
Raamattu opettaa (<u>Brief Statement</u> - LCMS, suom. M. Säreä)	1,00
Raamatua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto (LCMS, suomennos M. Säreä)	2,50
Raamatun arvovalta ja erehymättömyydestä (S. H. Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. M. Säreä)	0,50
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 1 (M. Säreä)	15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 2 (M. Säreä)	15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 3 (M. Säreä)	15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 4 (M. Säreä)	15,00
Rukous joka päivälle	0,50
Rukouskirja lapsille	15,00
Saarnavirka on Kristuksen käsky (M. Säreä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (M. Säreä)	6,00
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (M. Säreä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (M. Luther)	6,00
Sovituksen Sana (R. Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928–1968 (A. A. Uppala, M. Säreä)	1,00
Säännöt 2004 (STLK:n ja Tunn. Lut. Srk:n yhdyskuntajärjestys)	3,00
Tekijänoikeudesta maailmaan - Taustaa 1. (K. Pälikko, M. Säreä)	8,00
Kehitysoopin kulisseista - Taustaa 2. (K. Pälikko)	10,00
Alusta viimeiseen aikaan - Taustaa 3. (K. Pälikko)	12,00
Tiedän Lunastajani elävän (G. A. Aho)	20,00
Tieni johdata taivaaseen (V. Apponen)	8,00
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (A. A. Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut, STLK:n 50 -vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Täksi päiväksi (C. M. Zorn)	20,00
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (G. A. Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. <u>Augsburgin</u> tunnustus ja Apologia), ven.-kiel.	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (M. Säreä)	1,00
<hr/>	
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (M. Luther)	(jäsenille 35,-) 49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (M. Luther)	(jäsenille 35,-) 49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (M. Luther)	(jäsenille 35,-) 49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (M. Luther)	(jäsenille 35,-) 49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 32-50 (M. Luther)	(jäsenille 35,-) 49,00
Kirkkopostilla I, II, III ja Huonepostilla (M. Luther)	200,00
Kirkon sananpalvelijan asettamisesta (M. Luther)	10,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (R. Preus)	3,50
Kristuksen ehtoollisesta, suuri tunnustus (M. Luther)	35,00
Raamatun inspiiraatio (R. Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (J. Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (R. Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (G. A. Aho / L. Koskenniemi)	10,00
<hr/>	
LUTERILAINEN -lehti, vuosikerran tilaus ulkomaille 35,00, kotimaahan	25,00
Luterilainen -lehti, irtonumero (uusin nro maksullinen, vanhoja maksutta)	2,50
Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien kirjatilausten hinnasta voidaan neuvotella erikseen.	
Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut	

Lastenleiri 14–19.6.



Teema: Raamatun punainen lanka

Lasten leiri 60 euroa koko ajalta, 15 euroa/vrk., kahdesta lapsesta, jos perheestä useampia lapsia.

Ilmoittautuminen Dani Puolimatkalle 29.5. mennessä.

Aikuisten raamattuleiri

5.–10.7. Siitamajalla

Teema: kuinka hoidan hengellistä elämääni?

Tämän kesän leirillä puhutaan uskonelämää koskevista kysymyksistä. Kristitty on evankeliumin kautta kutsuttu uuteen elämään Jumalan yhteydessä. Synteihinsä kuollut ihminen on tullut hengellisesti eläväksi. Miten tätä elämää hoidetaan ja vaalitaan? Kuinka voimme elää jokapäiväistä elämäämme Jumalan yhteydessä? Leirillä käsitellään Jumalan sanaa ja sakramentteja, jotka on annettu uskon syntymiseksi ja vahvistukseksi, rukouksen lahjaa ja seurakunnan merkitystä sekä puhutaan hengellisestä elämästä arjessa. Kaiken keskipisteenä on Jumalan armo ja hänen hyvät lahjansa meille. Niistä elämä lähtee.

Leirin päiväohjelma noudattaa hartauksien, oppituntien ruokailujen, saunojen ja muun aikataulun osalta tuttua tapaa. Tarkempi ohjelma tulee nähtäville STLK:n internet-sivuille.

Aikuistenleiri 130 euroa koko ajalta ja 26 euroa/vrk. Työttömät, yksinhuoltajat, opiskelijat ja lapset puolet maksusta, kahdesta lapsesta, jos perheestä useampia lapsia.

Ilmoittautuminen Vesa Hautalalle 21.6.2016 mennessä.



**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Toimintatietoja:

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1, *jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. HPE 1.5., 8.5., 22.5., 5.6., 26.6., 17.7. ja 31.7. *Pyhäkoulu* 15.5. ja 29.5. klo 10. Huom! Ei tilaisuutta 19.6., 10.7. ja 7.8.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelukset* klo 15 (HPE): 5.6., 12.6., 3.7., 24.7., 7.8., 21.8.

Raamattutunnit ja pyhäkoulut klo 15 (paikka vaihtelee, kysy Dani Puolimatkalta lisätietoja): 22.5., 29.5. 14.8., 28.8.

Kokkola, pe 10.6. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 18.30.

Kyyjärvi, pe 10.6. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 14.

Lahti, Rajakatu 7, *jumalanpalvelus* (HPE) sunnuntaisin klo 16. *Raamattutunti* ke 25.5. klo 14. Huom! Ei tilaisuutta 19.6., 10.7. ja 7.8.

Pori, *jumalanpalvelus* (HPE) Marttala, Valtakatu 7 klo 16 su 12.6., 17.7. ja 28.8.

Tampere (Siitamaja), *jumalanpalvelukset* 1.5.–25.8. joka sunnuntai klo 11 Siitamajan leirikeskuksella (os. Siitamaja 33, Orivesi). HPE kuukauden toinen ja neljäs sunnuntai (leirit voivat aiheuttaa poikkeuksia). *Raamattutunnit* jatkuvat

noin kerran kuussa läpi kesän, kysy lisätietoja Vesa Hautalalta tai Dani Puolimatkalta. Nuortenillat: 27.4., 11.5., 25.5., 8.6., 29.6., 13.7., 27.7., 17.8. ja 31.8. Paikka vaihtelee, kysy lisätietoja Vesa Hautalalta.

Turku, *jumalanpalvelus* (HPE) 9.6. klo 17 Niemisillä osoitteessa Hurtinkatu 12 C 13.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja la 11.6. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 11.

Pastori Mika Bergman, Urheilukatu 24 A 8, 00250 Helsinki.

Puh. 040 865 0372.

mika.bergman@luterilainen.com

Pastori Edward Brockwell, Ansaaritie 5 A 21. 40520 Jyväskylä.

Puh. 050 433 1100.

edward.brockwell@luterilainen.com

Pastori Vesa Hautala Atomikatu 6 A 12, 3320 Tampere.

Puh. 040 844 5368.

vesa.hautala@luterilainen.com

Pastori Kimmo Närhi Luhtikatu 3 A 6, 15500 Lahti.

Puh. 040 7567 659.

kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Dani Puolimatka Puh. 044 080 2861. dani.puolimatka@luterilainen.com

Huom! Uusi osoite: Hilpi Kummilan tie 16 A 10 13200 Hämeenlinna.

Sisällys:

Uuden ja vanhan ihmisen taistelu, Martti Luther.....	102
Monenlaista rakkautta, MB.....	103
Rakkaus on verbi, MB.....	105
Hän tuli köyhäksi, jotta me tulisimme rakkaiksi, DP.....	106
Jeesus, laupias samarialainen, EB.....	107
Jeesus opettaa tien rakastamiseen, DP.....	110
Osallisina Jumalan iankaikkisesta rakkaudesta, VH.....	112
Rakkauden kaksoiskäsky, KN.....	114
Suurin niistä on rakkaus, EB.....	115
Esirukous on rakkautta, VH.....	117
Elämää Jumalan naamiona, VH.....	119
"Myykää, mitä teillä on, ja antakaa almuja", MB.....	121
Vuorisaarna opastaa Kristuksen kaltaiseen rakkauteen, KN.....	122
Mukavuudenhaluisuus tappaa rakkauden, DP.....	123
Lepääminen on lähimmäisen palvelemista, KN.....	124
Jaakob opettaa meitä, VH.....	125
Seitsemän diakonia, DP.....	127
Diakoniaa hyvinvointivaltiossakin, DP.....	128
Vaatteet ja elatus riittävät, KN.....	129
Oikeassa oleminen ja lähimmäisen rakastaminen, KN.....	131
Ristiriita: Luuk. 14:26, 1 Tim. 5:8? DP.....	132
Jumala kruunaa tekonsa, MB.....	133
Tekosi ovat Jeesukselle tärkeitä, MB.....	135
Rukouskirjani, MB.....	136
Romanikerjäläisistä, VH.....	137
Turvapaikanhakijat, MB.....	139
Lapsille, CMZ.....	140
Runo muistikirjasta.....	144
Ilmoituksia ja uusia kirjoja.....	144
Toimintatietoja.....	147
Kansi: Lähimmäisen apu, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09.Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2016: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: : Mika Bergman, Urheilukatu 24 A 8, 00250
Helsinki. Puh. 040-8650372. Sähköposti: mika.bergman@luterilainen.com
Taitto, kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. pyydetään lähettämään joko tavallisena
postina tai sähköpostina os.: Luterilainen c/o Johanna Hautala, Atomikatu
6A, 3320 Tampere. Sähköposti:johanna.hautala@luterilainen.com. Jos se ei
ole mahdollista, niin muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilauksmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700
3033 09 Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com